

- Koko kansan romminokka

- Tanganjikan kirjoahventen salattu elämä

- Vuoden 2007 Akvaariokuvakisan voittaja

- Taistelukalojen kudemisen ongelmatilanteita

Aponogeton cf. AW

Aqua-Webin virallinen verkkolehti · nro 3/2007

Sisällysluettelo 3/2007

Akvarismia opiskelijabudjetilla - penninvenytyksen ABC	3
Piikkisilmien päiväkirja osa2	8
Koko kansan romminokka	10
Menneen kesän projekti: Pihalamikko	13
Lemmikkimessut Myyrmäessä	19
Aqua-Webbiläisten syysretki Suomenlinnaan	26
Akvaarioharrastus kissaperheessä	31
Altaan odotusaika	37
Taistelukalojen kudettamisen ongelmatilanteita	39
Tanganjikan kirjoahventen salattu elämä	45
TSI kelluva poikashäkki	49
Vuoden 2007 Akvaariokuvakisan voittaja	51
Kuukauden allas	55

Aponogeton cf. AW -toimitus:

Tämän lehden täysin palkattomina
orjina toimivat:

Päätoimittaja: Anna Rikkinen

Toimitus: Anna Rikkinen
Sanna Vihavainen
Sari Mäki-Penttilä
Katja Nieminen
Kiiki74
Alix Antell
Elsi Kauppinen
Nea Saastamoinen

**Ulkoasu
ja taitto:** Alix Antell

Kannen kuva: Jyrki Granath

Lehti ilmestyy noin neljä kertaa vuodessa.
Aponogeton cf. AW ei vastaa yhtään mis-
tään millään lailla.

Lehdessä ei ole, eikä tule olemaan kysy-
mys-vastauspalstaa. Jos jokin asia jäi mie-
tityttämään, ota yhteyttä sähköpostitse
osoitteeseen aponogeton@aqua-web.org
tai kysy avoimesti foorumiilla.

Joulun odotusta ja kaamoksen karkoitusta

Ilman viilentyessä ja auringonvalon huvetessa ihmiset siirtyvät yhä enemmän sisätiloihin. Kun syksyn kylmät sateet pakottavat perheet jäämään sisään, nousee useilla mieleen ajatus jostakin piristävästä hankinnasta. Innostutaan sisustamaan, hankitaan kynttilöitä ja seurapelejä ja järjestetään kutsuja, jotta sisälläolo olisi mukavampaa eikä jatkuva pimeys hiipisi kimppuun. Useat lapsiperheet painivat myös jokavuotisen ongelman edessä, mitä ostaa jälkikasvulle joululahjaksi. Valitettavasti tänäkin vuonna useampi kuin moni pieni prinssi ja prinsessa pettyy, kun kuusen alle ei olekaan pakattu sulosta kissanpentua tai pörröistä koiranpentua. Talvi on huippuaikaa panostaa perheen yhteisiin harrastuksiin – mikä yhdistäisikään paremmin äidin toiveen uudesta sisustuksesta ja lasten toiveet lemmikistä kuin akvaario?

*Joulukuun lehti palaa aiheillaan harrastuksen alkuteki-
jöihin. Aiheet kuten kalojen kudetus, poikasten kasva-
tus sekä uuden akvaarion perustaminen ovat jälleen
ajankohtaisia, kun akvaristit siirtyvät sisätiloihin odot-
tamaan kevättä ja kesää. Kerromme myös mielenkiin-
toisesta biotoopista, Tanganjika-järven pienistä ja vä-
rikkäistä ahvenista. Ehkä joulupukkikin ottaa vinkistä
vaarin ja tuo aattona tullessaan sopivan altaan...*

*Syksy on ollut tapahtumarikasta aikaa; Tampereen Ak-
vaarioseuran huutokauppa, Lemmikkimessut sekä Ak-
vaariokuvakisa ovat pitäneet toimituksen kiireisenä.
Kaiken hulinan jälkeen tuntuu hyvältä rentoutua kaakao-
kupin kera akvaarion edessä ja nauttia hiljaisuudesta.
Akvaarioiden tuijotteleminen pimenevinä iltoina on myös
terveysvaikutteista, sillä kukapa ei olisi kuullut kirkas-
valohoidosta...*

*Rauhallista joulun odotusta ja reiehakasta uutta vuotta
2008 akvaristeille! Aponogeton ilmestyy jälleen keväällä.*

Uuna

Akvarismia opiskelijabudjetilla – penninvenytyksen ABC

• Teksti: Anna Rikkinen

Kesän jälkeen alkaa ajatus huoneen nurkassa houkuttelemaan yhä enemmän ajatus akvaariosta huoneen nurkasta houkuttelemaan yhä enemmän. Harrastus on kuitenkin melko hinnakas aloittaa. Fiksu pääsee vähemmällä tässäkin asiassa: monessa pienessä hankinnassa voi säästää - etenkin jos on valmis näkemään hieman vaivaa.

Akvaario

Akvaarion hankintaan kannattaa varata aikaa. Toisinaan harrastajat myyvät pois vanhoja mutta hyväkuntoisia akvaarioita uloskantohintaan, joskus taas liikkeet järjestävät mukavia tarjouskampanjoita jolloin allaspakettien hinnat upouusinakin ovat hyvin matalalla. Liikkeet usein myös tarjoavat altaan ostajille kaloista ja kasveistakin prosentuaalista alennusta tietyn ajan. Upouuden akvaarion kanssa ei sen kunnosta tarvitse murehtia, mutta käytettynä sitä ostettaessa kannattaa arvioida tarkkaan altaan

kunto ja oma näppäryys. Kannattaako säästää muutama kymmenen euroa ja vaihtaa silikonit itse, vai panostaa pikkuisen enemmän rahaa ja ostaa vähän parempikuntoinen allas? Alkavatko nuo pienet naarmut haitata ajan myötä vai onko tässä edullinen unelmien allas käsillä? Kannattaako tyytyä pieneen ja edulliseen altaaseen vai satsata pikkuisen suurempaan saaman tien? Asioita kannattaa miettiä etukäteen kaikessa rauhassa, omia taitojaan ei kannata ali- eikä yliarvioida.

© Taina Lehtisalo

Tekniikka

Tekniikan hankintaan pätee sama laki: odottele rauhassa. Uusien merkkien ja myymälöiden saapuesssa markkinoille voi tekniikkaa saada hyvillä avajaistarjouksilla. Harrastajat usein myyvät liian tehottomaksi jäänyttä tai muuten itselleen epäsovivaa tekniikkaa edullisesti. Tekniikkaankin kannattaa tutusta rauhassa: takuu, kädestä pitäen tehty opastus ja varaosamahdollisuus ovat asioita, joista kannattaa ehkä pikkuisen maksaakin. Joitakin laitteita voi myös väsäillä itse pienin kuluin, mutta oikeat sähkötyöt kannattaa jättää Oikealle Sähköammattilaiselle ;)

Jalusta

Akvaariojalustan hankkiminen edullisesti on kinkkinen homma. Alumiiniset putkijalustat ovat arvokkaita, samoin altaalle tarkoitetut kaapistot. Ja halpojen huonekaluliikkeiden kaa-

pit taas ovat usein liian huteria. Koska juuri oikeankokoisen, käytetyn jalustan löytäminen akvaariolle on vaikeaa, usein pienen budjetin ratkaisuksi jää lecaharkkojalusta. Lecaharkkoja saa rautakaupoista, päälle tulevaa puulevyä kannattaa kysellä sopivina hukkapaloina sahoilta ja altaan alle tulevan styroks-pehmikkeen voi myös ostaa rautakaupasta.

Sisustus

Akvaarion sisustus on osioista helpoin ja edullisin. Luonto on tulvillaan kaikkea, mitä kaloilla on... no, luonnossakin! Sopivankokoista hiekkaa löytyy hiekkakuopilta, kauniista hiou-tuneita kiviä rannalta, ihanasti lionneita ja uppoavia juurakoita sekä veden pH:ta laskevaa turvetta suoalueilta, vettä happamoittavia lehtiä ja komeita risukoita altaaseen metsistä... Rajana on vain mielikuvitus. Muistathan kui-

© Ansu75

© Antti Luhtasaari

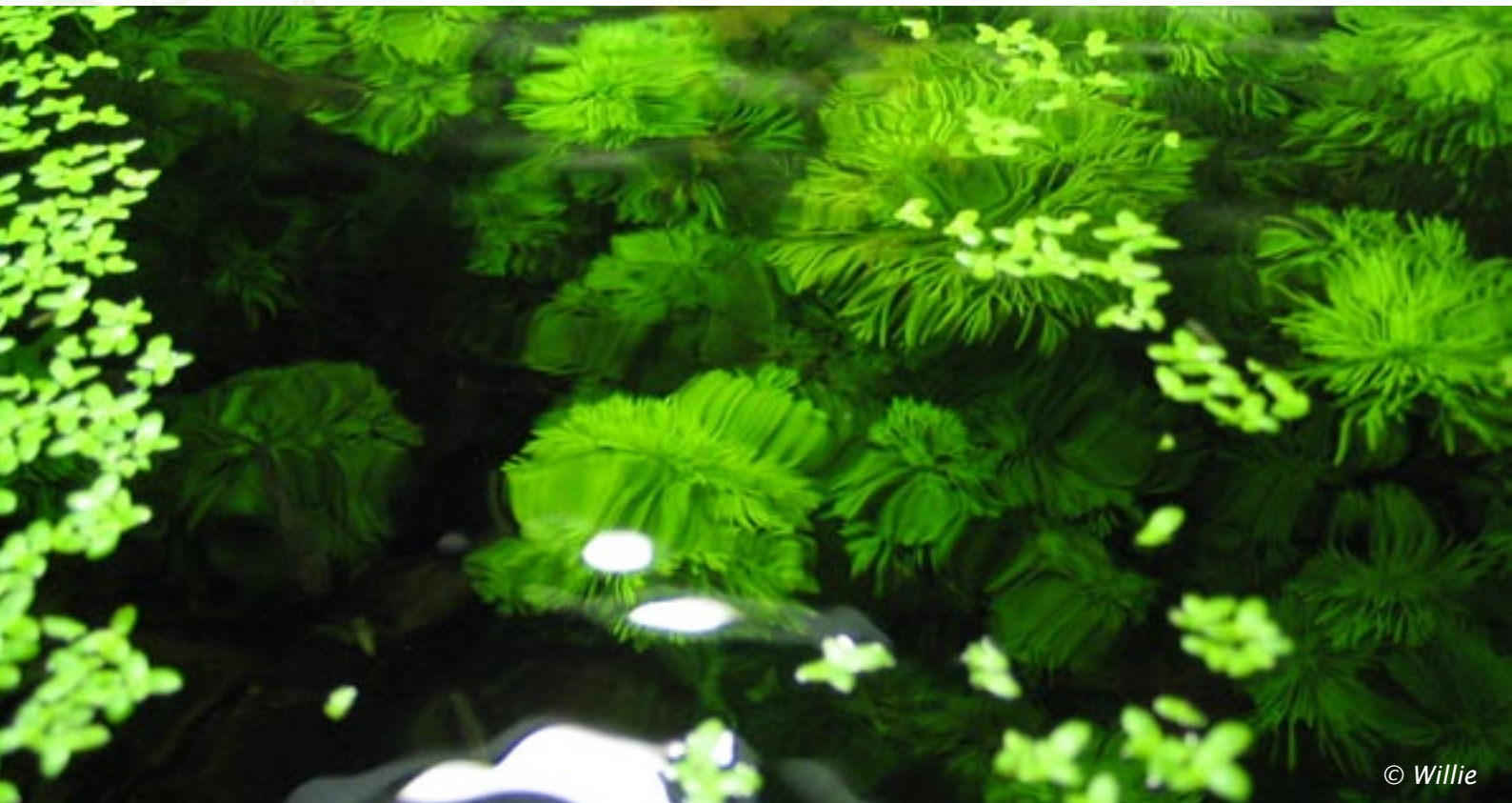
Vedenalainen oksisto tuo kaloille luontaista suojaa ja toimii upeana sisustuselementtinä

tenkin kerätä tarpeet muita häiritsemättä ja yksityisalueita kunnioittaen.

Useat kasvilajit kasvavat kiitollisesti pienelläkin vaivannäöllä. Näitä kasveja on mahdollista saada melko edullisesti muilta harrastajilta. Parilla eurolla saa mukavat alut akvaarioon. Kasvien hoitokin on edullista puuhaa, kun valitsee tuotteet hyvin. Uset yksityiset henkilöt, akvaarioseurat ja onneksi myös monet liikkeetkin myyvät nestemäistä kasviravinnetta (PMDD) sekä hiekan sisään painettavia saviturvekuulia. Näitä molempia voi myös valmistaa itse, ohjeisiin kannattaa tutustua huolella!

Asukit

Akvaariopalstat ovat täynnä erilaisia lahjoitetaan-ilmoituksia. Oma silmää miellyttävä kalasto voi olla hyvinkin mahdollista kasata maksutta tai ainakin pieneen hintaan. Useimmiten ihmiset etsivät koteja nopeasti lisääntyville kaloille, kuten tavallisimmat synnyttävät hammaskarpit, partamoni sekä muutamat ahvenet. Myös selkärangattomia voi saada hyvinkin edullisesti, esimerkiksi sukarapuja ja omenakotiloita. Tutkimalla vesiarvoja ja allas- ▶

© Willie

suosituksia voi mukavan kalaston suunnittelu ja kokoaminen viedä aikaa, mutta vaiva palkitaan. Hankittaessa herkästi lisääntyviä lajeja, on hyvä muistaa, miksi niitä usein lahjoitetaan maksutta eteenpäin. Ne tosiaan voivat lisääntyä valtavan nopeasti! Jollet halua suomuista populaatorjähdystä käsiisi, mieti oletko valmis etsimään jatkuvasti uusia koteja vai kannattaako valita jokaista lajia vain yhtä sukupuolta.

Mitä muuta kannattaa muistaa?

On olemassa tiettyjä paikkoja, joissa säästäminen voi tulla kalliiksi, esimerkiksi vakuutus. Kotivakuutukseksi kannattaa ottaa riittävän laaja vakuutus, joka korvaa akvaarion hajotessa veden tekemät vahingot. Levollisista yöunista kannattaa pikkuisen lompakkoa raottaa.

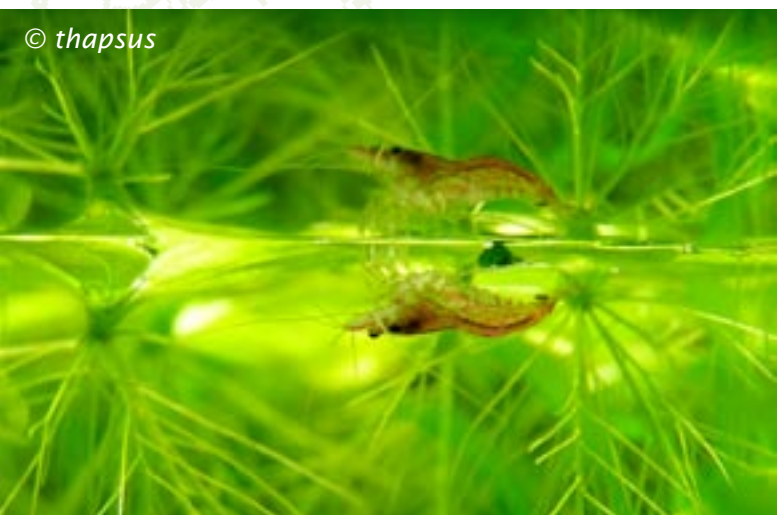
Yksi akvaristin painajainen on sähkölasku. Laitteiden määrä on hyvä järjeistää ja miettiä mitä kaikkea oikeasti tarvitsee. Laitteiden peruskunto kannattaa myös pitää hyvänä ja tarkistaa laitteiden oikea sähkönkulutus mitarilla, jonka voi lainata esim. kierrätyskeskuksesta. Myös valaisimen ajastaminen on hyvä idea: ajastus mahdollistaa kasveille tasaisen päivärytmin ja harrastajalle yhden muistettavan kytkimen vähemmän.

© millia

Taistelukala on suhteellisen helposti kudetettava laji. Poikasten kasvua on mukava seurata ja jälkikasvusta saa usein hieman rahaakin säästöpos-sun pohjalle.

Marmorirapu on helpoiten saatavilla oleva saksirapu, marmorirapuja on usein saatavilla ihan ilmaiseksi. Terävillä saksilla, suhteellisen häijylä luonteella ja kyvyllä lisääntyä suvuttomasti ja erittäin tuottoisasti on epäilemättä asian kanssa tekemistä...

© thapsus

© Jukka Halme

Kirsikkasukkarapu on hauska, muille asukeille vaaraton ja helposti lisääntyvä sukarapulaji. Populaation alkuja on usein tarjolla hyvin kohtuulliseen hintaan.

Kalojen ruoka on pieni kuluerä, joka kuitenkin ajan kuluessa voi kasvaa yllättäväksi summaksi. Kaloille on mahdollista valmistaa useita erilaisia sekoitusruokia, niin kusuttuja mixejä, jotka maistuvat useimmille lajeille. Monet kalat myös arvostavat tuoreita vihanneksia sekä useita pakastetuotteita kuten katkarapuja. Ruoan valmistaminen kaloille on sitä paitsi mukavaa puuhaa ja mukavammaksi se muuttuu porukalla. Tässäpä erilainen illanviettoidea lapsiperheelle tai akvaristiporukalle ;) . Kevään korvilla myös luonto tarjoaa apettaan erilaisten hyönteisten toukkien muodossa. Tutuimpia ovat hyttysen uivat toukat, joita kalanruokapakasteenakin löytyy (black mosquito larvae). Jos ajatus ämpärin ja haavin kanssa pyllistelystä Hai-saappaat jalassa suolammikon reunalla ei istu omaan ajatusmaailmaan, voi elävää ruokaa kasvattaa myös kotona. Viinietikkamadot, mikromadot, banaanikärpäset (myös siivetöntä kantaa löytyy) ja monet muut ötökät kasvavat runsaslukuisina ja maukkaina kokemattomankin harrastajan hoivissa. Viljelmän alkuja eli ymppejä kannattaa kysellä harrastajilta.

Viimeisimpänä vinkkinä on hyvä muistaa hyvän kiertää. Maksutta saaduista tuotteista on kohteliasta kiittää tietenkin, ja pitää huoli, että ainakin omalta osaltaan hoitaa asian kuten sovittu on. Itselleen ilmaisten tuotteiden myyminen heti seuraavassa käänteessä tekee lahjoittajalle helposti pahan mielen ja luo huonoa verta harrastajien kesken. Samaa tekevät myös muuten epärehelliset tavaranhankkijat sekä ne, jotka eivät ikinä tulekaan sovittuun vaihtokauppatapaamiseen. Toisinaan on ihan hyvä miettiä, josko nurkissa pyörii tavaraa josta voisi parilla eurolla laittaa kiertoon. Pienellä vaivalla voi uuden, aloittelevan harrastajan tehdä kovin onnelliseksi. AW

© NP05

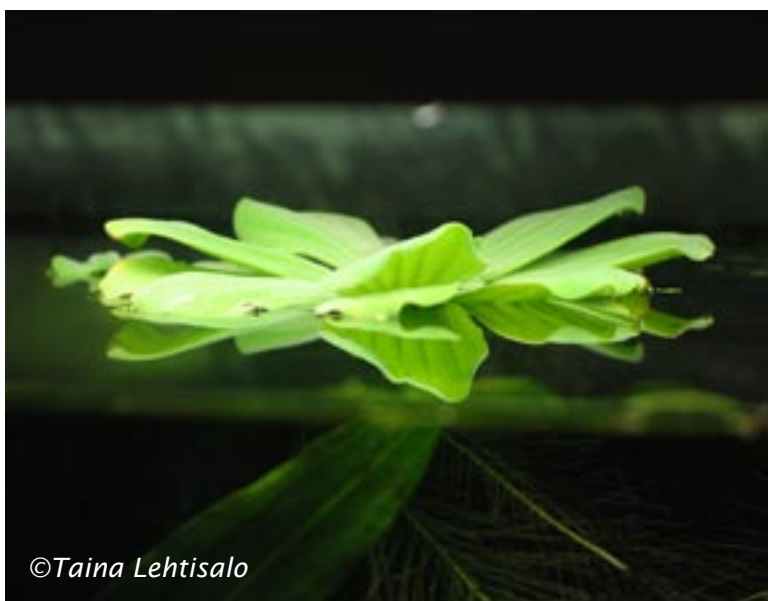

Platy lisääntyy lähes oloissa kuin oloissa. Tervettä ja runsasta jälkikasvua sekä pitkäikäisiä kaloja on parhaiten odotettavissa viileässä ja keskikovassa vedessä.

© Save

Partamoni on levänsyöjien klassikko, ja usein saatavissa ihan maksutta. Kukapa ei tällaiseen mörköön rakastuisi?

©Taina Lehtisalo

Pintakasvit pääsevät oikeuksiinsa avoimissa altaissa. Vedenalaiset tuuheet juuripusikot tarjoavat suojaa monille kalalajeille ja näiden poikasille.

Piikkisilmien päiväkirja

Osa 2, Rotalabileet

Tämä on tosi siisti paikka. Uimatilaa aivan mahdottomasti. Ollaan oltu aika lailla täpinöissä, eikä olla osattu oikein asettua olemaan, mutta Jörkka, minä ja pari muuta äkättiin sellainen puukönkelön kolo ja sinne olemme värkanneet itsemme. Ne kolme muuta meni jonnekin sinne kivikkoon päin.

Niin tänään me siis hoksattiin puukönkelön vierestä rotalapuska. Ai siis mikä - no rotalapehko, hentorotala on sellainen kasvi, jossa on pitkästi kasvua ylös asti ja varret täynnä pikkusia nättejä lehtiä. Sen seassa on kaikenlaisia piilopaikkoja ja vaikka mitä jännää. Se on hieno!

Niin me löydettiin se ja meillä on ollut tänään bileet siellä. Me kiivettiin lehtiä pitkin ylös ja sitten tiputtauduttiin alas kuin käärmeet. Välillä me painitaan siellä juurien seassa tai kaivetaan hiekkaa muuten vaan. Jörkka ottaa kaiken liian tosissaan, ja se saattaa mennä puunkoloon istumaan ja katsomaan. Se käyttää toisinaan liikaa järkeään. Me muut ollaan enempi sellaisia runo- ja proosatyyppisiä, eikä oteta elämää niin kauhean vakavasti.

Tosin välillä täytyy ottaa vakavasti, kun lasin takana heiluu jotain hahmoja ja varjoja, eikä sitä näin nykyaikana tiedä, mitä tuleman pitää. Johan tässä on kaikenlaista ollut meilläkin, eikä vielä olla eletty pitkäänkään. Mutta tämä taitaa olla

ihan hyvä paikka. Ja Jörkan kanssa tuossa aamutemmellyksen lomassa kiitettiin, että saatiin tavallaan uusi mahdollisuus. Ja isot ja avarammathan vedet täällä on kuin siellä entisessä paikassa.

Me saimme myös uusia kivoja naapureita, nimittäin levispoppoo, siis leväbarbiparvi hengaille tämän saman rotalan kulmilla. Ne ovat vähän yksitoikkoisempia tapauksia kuin me raitapaidat, mutta on ne hyviä uimaan ja koko ajan touhu päällä. Ovat meillä täällä talonmiehenä. Meillä on jo työjakokin. Ne raappaa lehtien pinnat ja me melskataan pohjalla.

Ne tulivat samaan aikaan kuin me tänne, joten niilläkin meinaa olla vielä vähän evät hukassa, niin kuin meillä päin on tapana sanoa.

Muuten sellainen tuli vielä mieleen, että tänään Jörkka ui kolarin ja törmäsi kotiloon – joo ihan oikeasti. Meille sattuu ja tapahtuu täällä kaikenlaista, ja olisittepa nähneet Jörkan ilmeen. Sitä paitsi se kotilo oli aika iso jöötikkä, ei olla nähty sellaisia näillä kulmilla aiemmin. Jörkka selvisi tapahtumasta pelkällä säikähdyksellä.

Vähän ihmeissään me oltiin muutkin, kun ei tiedetty, onko se kivi vai mikä. Sitten kun se alkoi liikkua, niin tajusimme, mistä on kysymys. Eihän me nyt liikkuviin kiviin uskota, joten ajateltiin sen sitten olevan kotilo. Myöhemmin se kotilo sitten voittikin ujoutensa ja esitteli itsensä. Se oli nimeltänsä joku kierteissarvi tai jotain sinne päin, mutta se kertoi pitävänsä pohjan hyvänä, mitä se ikinä sitten tarkoittaakaan.

Sari Mäki-Penttilä

Koko kansan romminokka

- *Teksti ja kuvat (ellei toisin mainittu): Anna Rikkinen*

Romminokka on varmasti nimenä monelle akvaarioharrastajalle tuttu. Mitä nimi pitää sisällään, mikä tai mitkä ovat romminokkia ja kuinka niitä hoidetaan?

Romminokka-nimellä myydään yleisesti kolmea kalalajia: punapäätetra (Hemmigrammus bleheri), punasuutetraa (Hemmigrammus rhodostomus) sekä punakuonotetraa (Petitella georgiae). Kaloja näkee myös usein sekaparvina, joko romminokka- tai punapäätetra-nimen alla.

Kaikkia kolmea kalaa yhdistää samat tunto-merkit: kirkkaanpunainen pääanseutu suusta jopa silmien taakse, harmaa virtaviivainen var-talo sekä hauska musta-valkoinen, ruutulip-pua muistuttava pyrstö. Yhdistettynä eloisaan luonteeseen sekä ominaisuuteen uida parvessa

kuin Cousteaun vedenalaisessa dokumentis-sa, kala on loisto-ostos lähes altaaseen kuin altaaseen!

Eloisan ja parvisitoutuneen punanenän kanssa tulee kuitenkin muistaa muutama vaatimus. Mikään romminokista ei näytä parhaita puoliaan alle 20 yksilön parvessa. Vasta suu-remmassa parvessa kalat leikittelevät kierrel-len korkeiden köynnöstävien seassa ja syöksy-vät kuin yhtenä kalana altaan päästä päähän. Tästä pääsemmekin toiseen vaatimukseen: tilaan. Koska kaloja olisi hyvä olla suurehko

© Taina Lehtisalo

joukko ja koska ne toisinaan innostuvat kisailemaan huimaan vauhtiin, olisi mukavaa, että niillä riittäisi uimatilaa. Itselläni näitä helmiä on ollut erinäisissä parvikokoissa 100 cm:n akvaarioissa ja pidemmissä. Kokeuspohjaisesti suosittelisin lajeja vähintään 80 cm:n mittaisiin altaisiin.

Vaikka kaikki kolme punanokaista lajia ovat samankaltaisia elintottumuksiltaan, on niiden välillä pieniä eroja, joiden vuoksi olisi mukava tietää tarkemmin, minkä lajisia omat romminokat ovat.

H. bleheri, punapäätetra (eng. firehead tetra) on lajeista värikylläisin, sen punainen naamakuvio yltyä suusta jopa kiduskannen taakse asti. Myös silmät ovat kokonaan punaiset. Kokoa punapäätetralle tulee noin 3,5 cm:n verran. Punapäätetran luontainen esiintymisalue löytyy Etelä-Amerikasta, Brasiliasta Rio Negrin ja Columbiasta Rio Metan jokisuistolta. Laji viihtyy normaaleissa pehmeävetisen trooppisen akvaarion olosuhteissa, lämpötilan ollessa 23-26 astetta ja pH:n ollessa melko matala, 5-6.

Ruoka-ajan kisailua punapääparven tapaan.

Veden kovuus olisi hyvä pitää alle 12 asteen dH:ssa. Laji on kotiuduttuaan sitkeähenkinen ja elää pitkän elämän myös hieman epäsojivissa olosuhteissa, mutta helppo lisääntyjä se ei ole. Itse en ole päässyt *H. bleherin* kututahtumaa näkemään, mutta lähteiden mukaan kyseessä on tyypillinen mädin sirotteliija, joten poikaskasvua toivovien kannattaa varautua kudetusaltaan hankintaan. Vartioimaton kaviaari ei kauaa seura-altaassa selviydy, vaikka muutama mätipallo voisi hyvällä onnella hiekan sekaan kadota.

Punapäätetra
Hemigrammus bleheri.

Punasuutetra
Hemigrammus rhodostomus

Punakuonotetra
Petitella georgiae

H. rhodostomus, punasuutetra (eng. rummy-nose tetra) on romminokista suurin, se kasvaa jopa 5 cm:n mittaan. Punaiselta maskiltaan se on punapään ja punakuonon välimuoto; punainen väri yltää suusta silmän taakse. Silmät ovat ylhäältä noin puoleen väliin punaiset. Punasuun kotialueisiin lukeutuvat Brasilia sekä Venezuela, tarkemmin Amazon-joen alajuoksu sekä Rio Orinocon jokisuisto.

P. georgiae, punakuonotetra (eng. false rummy-nose tetra) jää mitassaan muiden romminokkien keskiarvon paikkeille, noin 4 cm:n pituuteen. Punakuono on romminokista hilityn tenunenä, sen kuonon punaisuus yltää vain huulista silmään, joillakin yksilöillä hieman taaksekin. Silmässä on korkeintaan häivähdys punaista. Punakuonon kotialueet löytyvät Bra-

siliasta ja Perusta, Amazonin yläjuoksulta, Rio Purusista, Rio Negrolta sekä Madeira-joen suistoalue. Sopivat vesiarvot ovat vastaavat kuin punapäätetralla, samoin kutuolot ja -tapa. AW

Lähteet: www.fishbase.org

<http://edak.cellkabel.hu/fok/kiir.php?azonosito=39>

PIENI AKVAARIOKAUPPA

HELSINGIN SUURIN AKVAARIOIHIN ERIKOISTUNUT LIIKE.
OMA MAAHANTUONTI JA KARANTEENI.
LAADUKAS, EDULLINEN JA MONIPUOLINEN KALAVALIKOIMA.
YSTÄVÄLLISTÄ JA ASIANTUNTEVAA PALVELUA, TERVETULOA!

MECHELININKATU 15, HELSINKI
PUH. 09 445 566

www.pienuakvaariokauppa.fi
AVOINNA TI-PR 12-18, LA 12-17

Menneen kesän projekti: Pihalammikko

- *Teksti: Katja Nieminen, Kuvat: Jukka Merimaa*

Alussa piha oli tyhjä ja autio....

Uuden asuntomme pikkuruinen piha kaipasi kipeästi jotakin sisältöä. Kulahtaneen vanhan nurmikon - nykyisellään sammal-savipellon - keskelle oli saatava jotain kivaa ja virkistävää. Ja mitäköhän sitä akvaristiperheessä tulikaan ensimmäisenä mieleen... meidän on saatava PIHALAMMIKKO! Asunnossa jo vellovan vesimäärän vuoksi päädyimme ratkaisuun, että lammikkoon ei tule kaloja, sillä niiden talvisäilytyksestä tulisi todellinen ongelma, eikä pihalle mahtuisi tarpeeksi isoa lutakkoa, jossa kalat

voisivat talvehtia. Juuri asunnon ostaneella nuorella parilla oli lisäksi melkoisen tiukka budjetti pihan laittoon.

Päädyimme laittamaan valmisaltaan ja kiertelimme puutarhaliikkeissä ihmettelemässä valikoimaa. Suurin ja hauskimman muotoinen löyty Bauhausista. Mukaan lähti samalla altaan asennuksessa tarvittavaa suodatinkangasta ja hiekkaa sekä vesiputousta varten allaskumia. Työvälineiksi haettiin vielä lapio, näppylähanskoja sekä saksalaisia mallasjuomia.

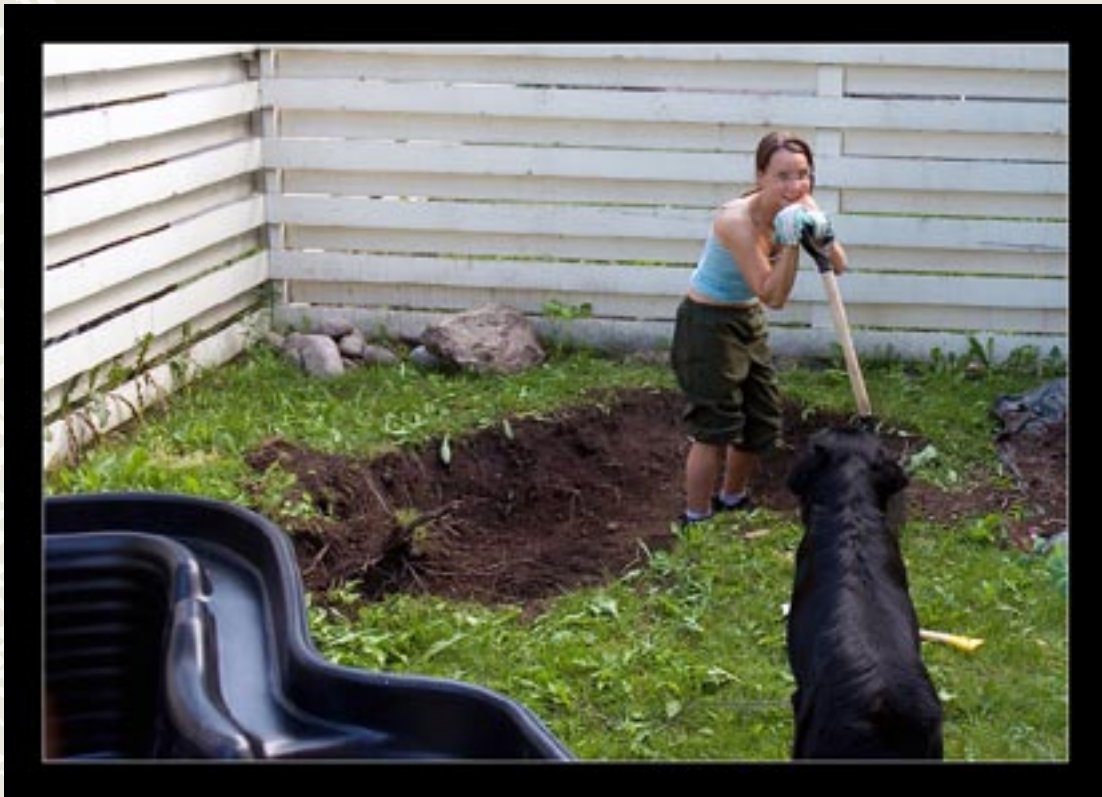
Inspiraationa toimi tämä sivusto: <http://sayersweb.com/ourpond/index.htm>

Tästä se sitten alkaa...

Ensimmäinen homma oli tietenkin päättää altaan sijoitus. Paikka oli jo ennalta päätetty ja enää piti pohtia, miten päin ja millaiseen kulmaan kiemurainen allas asetettaisiin. Lapiolla kaivettiin

pienet vaot altaan ääriviivojen merkiksi, ja eikun kaivamaan... Kaivamisessa menikin rattoisasti koko kuuma kesäinen päivä ja illansuussa alkoi kuoppa olla tarpeeksi syvä ja leveä.

Kuopan pohja tasoitettiin ja monttu verhottiin suodatinkankaalla. Suodatinkankaan päälle kipattiin hiekkaa tasoitteeksi ja sitten vaan allas monttuun.

Monttu valmiina.

Suodatinkangas paikoillaan

Muovisen altaan ja suodatinkankaan väli täytettiin hiekalla. Ensinnäkin lapioimalla hiekkaa altaan ja kankaan väliin, ja kun ei enempää mahtunut, niin veden avulla ujutettiin vielä vähän lisää, että kakki pienetkin rakokset täytty-

vät. Tässä vaiheessa havaitsimme ensimmäisen moka: kuoppa oli liian kapea. Hiekkan ujutus suodatinkankaan ja altaan väliin olisi ollut paljon helpompaa jos kuoppa olisi ollut yläreunasta riittävästi allasta isompi.

Hiekkan lirutus veden avulla suodatinkankaan ja altaan väliin.

Kun hiekka oli ujutettu paikalleen ja alus istui tukevasti kuopassa, huokaisimme helpotuksesta: Enää kivet ja putouksen rakentaminen. Jälkikäteen huomasimme, että ei olisi vielä

kannattanut huokaista, sillä kuopan kaivaminen ja altaan asentaminen olivat vain murto-osa hommasta ja pahin oli vielä edessä...

Kivet putouksen rakentamista varten.

Kivien latominen ja maa-aineksen lapioiminen visioita vastaavaksi uljaaksi putoukseksi ei ollutkaan ihan niin suoraviivaista, ja tähän hommaan menikin sitten muutama päivä. Maa-aineksena käytettiin altaan paikalta kaivettua multaa ja kasan tukirakenteena toimivat kivet sekä suodatinkangas, joka estää mullan valumisen kivien koloista. Kasa kohosi yrityksen ja erehdyksen kautta. Kiviä siirreltiin paikasta

toiseen ja multaa lapioitiin edestakaisin. Lisävaiveutena oli kasan takana oleva aita, johon piti jättää muutaman sentin turvaväli mahdollisia tulevia maalaustarpeita varten. Lisäksi puiseen aitaan nojaava multaläjä mädännyttäisi aidan nopeasti. Väilillä meinasi usko loppua ja alkoi kaduttaa koko projekti, mutta tässä vaiheessa oli myöhäistä perääntyä.

Tämä ei nyt näytä ihan siltä mitä piti...

Lopulta epämääräisestä kivi-multakasasta alkoi kuitenkin muodostua jotain kaukaisesti vesiputousta muistuttavaa. Kasan päälle tehtiin suodatinkankaan ja allaskumin avulla kouru josta vesi valuisi uljaasti solisevaan putoukseen. Vesi ei kuitenkaan ihan helpolla suostu-

nut kulkemaan kaavailtua reittiä, vaan uljaan vesiputouksen asemesta vesi valui epämääräisinä noroina kivikasan väleistä ja putouksen kielekkeeksi tarkoitetun liuskekiven alta... No tilkkeeksi riittävästi allaskumia ja silikonია ja vihdoinkin alkoi vesi kulkea sieltä mistä pitikin.

Vesiputous: Versio 1.0, testiajo.

Lammikko ei kuitenkaan vielääkään näyttänyt kovin kauniilta kaiken mudan ja kuran keskellä. Nyt oli kuitenkin vihdoinkin aika ruveta lapioimaan multaan kivirykelmän ympärille, jotta saataisiin tilaa istutuksille.

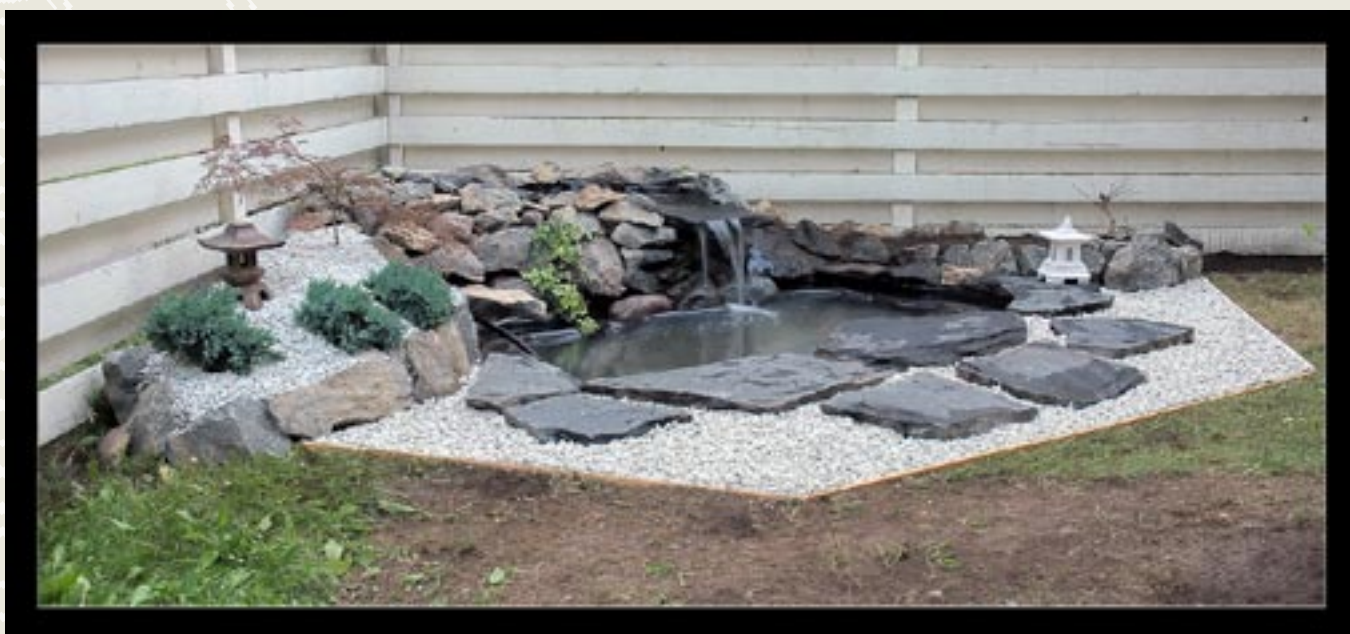
Mullat ja ensimmäiset istutuksen paikoillaan.

Altaan etualalta kaivettiin päällimmäinen multa-/sammalkerros pois ja tasoitetun maakerroksen päälle asetettiin suodatinkangas sekä liuskekivet. Liuskekivet ympäröitiin puoliksi maahan upotetulla puulistalla, jonka on tarkoitus estää soran valuminen nurmikolle. Suodatinkankaan päälle liuskekivien väleihin

kaadettiin valkoista koristesoraa. Myös altaan vasemmalla puolella olevien istutuksien ympärille levitettiin suodatinkangas (kankaaseen tehtiin kasvien kohdille reiät) ja kankaan päälle levitettiin koristesora. Oikea puoli jäi vähän keskeneräiseksi ja siihen on keväällä luvassa istutuksia. Nyt riitti lapiointi hetkeksi.

Melkein valmista.

Ei kulunut kuin mutama viikko, kun allastamme kansoittivat tuhannet hyttysentoukat. Kiekot saivat herkuaterioita joka päivä. Ensi keväänä täytyy harkita jotain hyttysyöppöä lammikkoon.

Aikaa projektiin kului kaksi viikonloppua ja muutamia arki-iltoja ja homma oli yllättävän työlästä. Kaiken kaikkiaan projekti oli oikein antoisa ja lopputulos yllättävän hyvä, ehdotomasti vaivan arvoinen. Nyt projekti on talven lepotauolla ja keväällä täytyy uudella innolla lisätä istutuksia, sekä istuttaa edustalle uusi nurmikko.

Pakkasten tullessa lammikko on takoitus tyhjentää talveksi, jotta jäätyvä vesi ei halkaise muoviallasta.

Hinta-arvio:

Valmis allas: 160 €

Hiekat 25 kg: 25 €

Suodatinkangasta 5*9 m: 35 €

Allaskumia 1,5* 4m: 90€

Kivet n. 200 kg: Karkkilalaisen parkkipaikan viereisestä metsiköstä 0€ + verta, hikeä ja kyneleitä

Liuskekivet: naapurin ylijäämiä: 0 €

Pumppu 250 W Hong Kongin alennusmyynnistä: 30 €

Valkoinen koristesora 3 säkkiä: 24 €

Japaninvaahtera: 20 €

Havut 3 kpl: 23 €

Muratit 2 kpl: 8 €

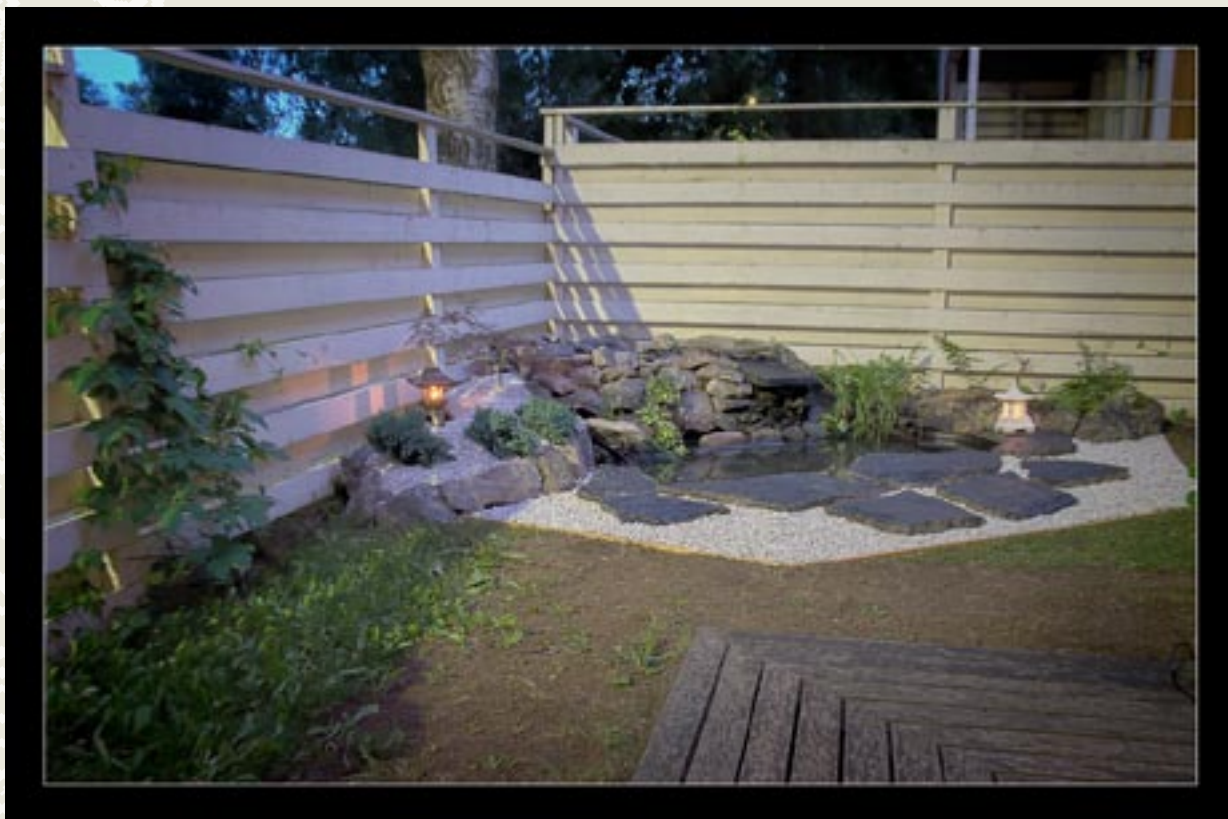
Japanilaistyylliset pihalyhdyt 2 kpl: 20 €

'Vesiheinät': 0 € läheisestä metsiköstä ojanpenkalta

Saniaiset: 0 € sama paikka kuin edellä

Yhteensä: 435 euroa

(+ asennusjuomat)

Nyt on hyvä aika ruveta suunnittelemaan lammikonrakennusprojektia ensi kevääksi!

Lammikko iltavalaistuksessa. Piemenä iltoina lammikko lyhtyineen on virkistävä näky.

Lemmikkimessut Myyrmäessä

– Tunnelmia messuyleisöstä ja kulissien takaa

- *Teksti: Anna Rikkinen, Kuvat: Anna Rikkinen, Kirsi Karhapää, Tomi Tynkkynen*

Lemmikkimessut vietettiin Myyrmäessä, Myyrmäki-hallissa 20.-21.10.2007. Nähtävillä oli valtava kirjo lemmikkieläimiä, harraste-eläimiä, lemmikkieläinharrastuksia ja harrastuslemmikkejä, puhumattakaan valtavasta määrästä erilaisia tarvikkeita. Jokaiselle löytyi jotain seurattavaa, oli kiinnostuksen aihe sitten linnut, matelijat, koirat, kanit, jyrsijät tai vaikkapa niinkin hieno asia kuin akvaarioharrastus.

Helsingin Akvaarioseuran alue messuilla käsitti tällä kertaa 100 neliötä lattiatilaa ja yhteensä kymmenkunta akvaariota, sekä huutokaupoista tutun markettipöydän, Akvaristi-lehden oman nurkkauksen että Pieni Akvaariokaupan myyntipöydän. Paikalla oli mahdollisuus liittyä seuraan tai tutustua HAS:n toimintaan mm. rupattelella tuttujen sinipaitojen kanssa. Siniselle HAS-pöydälle oli järjestetty slideshow seuran aikaisemmista tapahtumista. Messualueelle tuoduista altaista järjestettiin yleisöäänestys, joka selvästi oli saanut akvaristit laittamaan parhaansa peliin. Katsottavaa ja ihailtavaa oli tarjolla valtavat määrät, mutta ehdottomasti parhaaseen messutunnelmaan pääsi osallistumalla messutalkoisiin.

Kuvissa messua kasataan kovaa vauhtia vaikkei vauhtia näy päällepäin...

© Kirsi Karhapää

© Kirsi Karhapää

Ylinnä: Kirsin pikkurapula ihastutti.

Keskellä: HAS-pöytä koreili monenlaista materiaalia.

Alinna: Messutunnelmaa.

Lähdin perjantai-aamuna liikkeelle iloisena ja innokkaana, olinhan lupautunut mukaan mielestäni kevyeseen talkootyöhön ja sain samalla mahdollisuuden päästä kasvokkain tapaamaan palstalta ja lehden toimiksesta tuttuja naamoja. Junat kulivat ajallaan, sää oli upea ja Leppävaarassa tuleva työparinikin odotti minua ihan ajallaan. Nopeat kättelyt ja muut tervetuliaisrituaalit, jotka kuuluvat asiaan, kun kaksi nettituttua tapaa nenätysten, ja pian juttu luistikin kuin kahdella vanhalla tutulla.

Muutaman mutkan (eli akvaarioliikkeen) kautta saavuimme ensimmäiseen kohteeseen. Tarkoitus olisi pyydystää ja pakata kolme kylmälaukullista kaloja, yksi altaallinen kasve-

© Kirsi Karhapää

© Anna Rikkinen

© Kirsi Karhapää

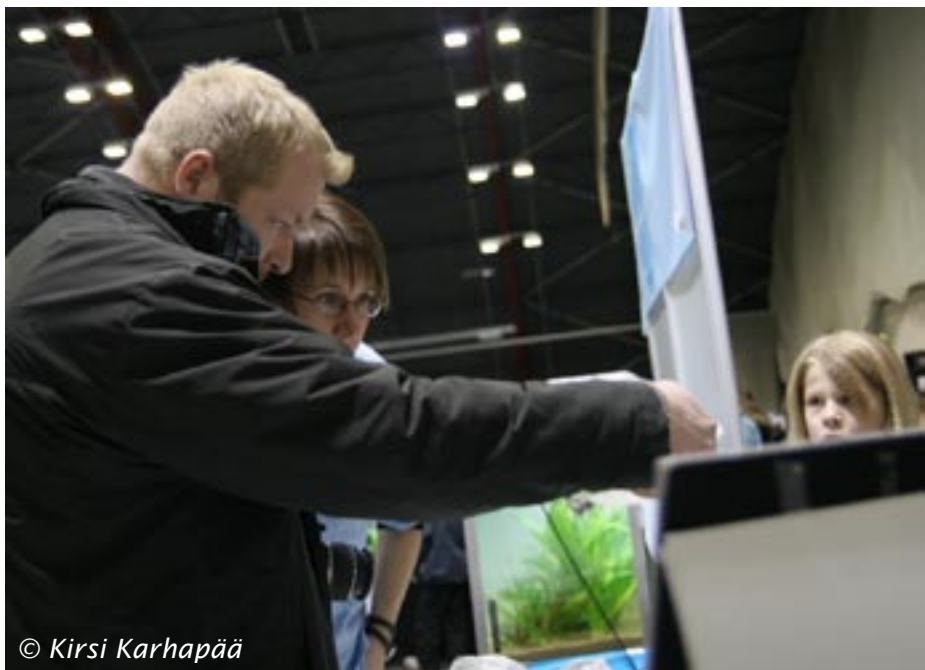
ja, yksi pieni mutteriallas sisustukseen päivineen, yksi satsi sukarapuja, muovikassillinen kantoja ja useampi säkki muuta oheisrojuja. Muiden töiden lomassa lupauduin myös auttamaan talon emäntää käynnistämään uuden, runsaan 400 litran vetoisen altaansa. Lopullinen sotasuunnitelma hiottiin pasteijoiden ja kahvikupin ääressä, riisuttiin sukat, käärittiin hihat ja lahkeet ja ryhdyttiin työhön.

Erittäin monta tuntia myöhemmin autoon pakkautui kaksi räjähtäneen näköistä naiseläjää, kylmälaukkuja, ämpäreitä, nyssäköitä ja pusseja. Myyrmäki-hallissa HAS:n messualue muistutti kohmeista mehiläispesää, ihmiset pörräsivät rauhallisesti, mutta määrätietoisesti altaiden ympärillä rauhallisen puheensorinan siivittämistä. Kiinnitin huomioni tyhjään halliin ja mietin, milläköhän aikataululla muut näytteilleasettajat toimivat, onkohan hassilaisilla sattunut arviointivirhe, kun aikaa varattiin näin paljon?

Ylinnä: Messukonkari eli sitruunakirjoahven Leo oli viimeistä kertaa näytteillä.

Keskellä: Myyntipöydän tarkkaa selailua - kasvipusseja myytiin kymmenittäin!

Alinna: Vilinää riitti aamusta iltaan.

© Kirsi Karhapää

© Kirsi Karhapää

Seuraavat noin viisi tuntia sisälsivät mitä kummallisimpia tapahtumia. Ulkosuodattimelle etsittiin koroketta jotta letkut yltäisivät kunnolla, akvaristille etsittiin koroketta, jotta kasvit yltäisi istuttamaan, innokkaat tavaran noutajat etsivät vapaita rullakoita kuljetusta varten, kaikki jonnottivat vesiletkua altaan täyttöä varten, altaille etsittiin suodattimia, lämmittimiä, verhoilukangasta ja muuta rekvisiittaa, talkoolaiset etsivät kuka mitäkin välipalaa ja viereiselle messupaikalle saapunut näytteilleasettaja etsi karannutta viiriäistä. Viimeisin

Keskellä: Pikkuinen viiriäinen kokeili siipiään ja päätyi HAS:n osastolle

© Tomi Tynkkynen

© Kirsi Karhapää

© Tomi Tynkkynen

oli helppo nakki, sen mahtipontinen, mutta huonosti suunniteltu lentorata loppui akvaarion alle, josta se poimittiin melkein heti osaaviin käsiin. Illalla kello 21.40 viimeisimmätkin työt altaiden suhteen oli hoidettu jonka jälkeen seurasi siivoamista ja viimeistelyä. Messuhallin hoitajan kuulutettua (ilmeisesti toistamiseen) hallin sulkeutuneen, valui ovista ulos väsynyt, mutta yleisesti tyytyväisen oloinen porukka. Seuraavaksi aamuksi oli varattu aikaa klo 8-10 alueen viimeistelyyn ennen messukansan saapumista.

© Kirsi Karhapää

© Kirsi Karhapää

© Kirsi Karhapää

Yllä vas: Jonna ja Alix
Ylinnä oik: IlkkaT ja Sadie

Keskellä: Kirsin "sameotooppi"

Alinna: Kauneimmaksi altaaksi äänestettiin Liina Rantasen kiekkoallas.

© Tomi Tynkkynen

Valitettavasti omalta kohdaltani talkootyö jäi perjantain jälkeen. Lauan-
taina piipahdin paikalla kuuntelemas-
sa ja katsomassa koira-aiheisia esityk-
siä ja luentoja sekä valokuvaamassa
HAS:n osastoa. Toivottavasti kuvasato
piristää niitä, jotka paikalle eivät eh-
tineet ja innostaa ehkä osallistumaan
seuraaville Lemmikkimessuille!

© Tomi Tynkkynen

Ylinnä: Rasbora-allas.

Keskellä: Liinasen kiekot uskaltautuivat
esille sunnuntaina, kun Liina keksi laittaa
viherkasveja lattialle altaan eteen jottei-
vät ihmiset menisi liian lähelle allasta.

Alla vas: Markku Varjo promoaa
painotuotteitaan.

Alla oik: NL-Aquan pystyttämä
Malawiallas.

© Kirsi Karhapää

© Anna Rikkinen

© Tomi Tynkkynen

Oikealla: Naapurista saapui vieraita Amazon-tee-
maa täydentämään

Vasemmalla ylinä: Johanna Holmbergin tiikeri-
barbiparvi.

Vasemmalla keskellä: Sukarapuja riitti useam-
paan kuin yhteen altaaseen.

Alinna: Junttis toi mahtavan arowanan ja rauskun
näyttille, ne kuitenkin jaksoivat pölytellä uudenkar-

Aqua-Webbiläisten syysretki Suomenlinnaan.

- *Tekstit ja kuvat: Kiiki74*

Osuipa silmiini Aqua-webin ”yleistä keskustelua” -foorumissa ilmoitus syysretkestä Suomenlinnaan. Läväytin kalenterini auki siltä istumalta katsoakseni, että onhan minulla vapaata tuolloin, onhan. Ja olihan minulla!

Jipii, äkkiä ilmoittautumaan mukaan menoon. Päivittäin tuli ilmoittautumisen jälkeen surffattua foorumilla odottaen lukuisten seuralaisten ilmoittautumisia. Mietinkin, että monelleko sadalle ruokaa tarvitsee tehdä, kun puheena oli ”nyyttäri-periaate” ja tuli tietty murehdittuakin

asiaa oman ruokavalion takia. Ilmoittautumisia ei tullut kuin alle 20, joten ei tarvinnut ihan kenttäkeittiötä pystyyn kasata. Enää piti jännätä säätä, että sataako ja palellaanko vai paistaako aurinko ja uidaanko meressä.

Kyseinen aamu valkenikin sitten Helsingissä kauniina – Espoon pilviä en laskenut mukaan – muttei ehkä tarpeeksi lämpimänä uimiseen. Kirjoittelin aamulla Aqua-webin irc-kanavalla ja sovin Muffen kanssa, että tapaan hänet Helsingin rautatieasemalla ja raahaan oikeaan botskiin. Viimeksi oli kuulemma eri lautalla matkustellut kuin muut. Matkalla rautatieasemalta kauppatorille poikettiin Stockalla, kun minulta oli unohtunut ne lämpökynttilät ostaa. Kuulemma ne piti olla ehdottomasti

mukana. Ratikalla mentiin satamaan odottamaan lautta. Paikalle ilmestyi Juhis90 (entinen Kissanhiekkä, eli henkilö, jonka nickin oli “tosi reilu” isovelji hänelle rekisteröinyt aikanaan) ja rain- sekä Ville K. Hetken päästä vielä paikalle tuli Markku ja hänen vaimonsa Jonna. Lautta saapui satamaan ja kiipesimme kyytiin, kannelle tietty, ihaillemaan maisemia. Lautan lähtöhetkellä jouduimme toteamaan, että tällä porukalla pitää sitten tulla toimeen. Tuolloin rain- jo innokkaana availi

vesipulloaan, muut vielä istuivat kuivin suin.

Lähellä rantaa tuli ikuistettua kuvaamalla Suomenlinnan kauneutta. Rakennukset kylpivät auringon valossa, meri näytti houkuttelevalta ja tuli aivan kesäinen fiilis. Ihanaa! Kyllä se Suomenlinna on yksi kauneimmista paikoista viettää kaunista syyspäivää muiden AW:läisten kanssa. Nyt vain rantaan ilman törmäilyä, kuten valitettavasti Suomenlinnan lautoilla tapana on ollut, ja etsimään sopivaa piknikkipaikkaa. Ville K johdi sitten meidät vanhaan vakiopaikkaan. Ehdimme levittää itsemme ja ruuat kallioille, kun taivas yhtäkkiä synkkeni. Ei auttanut kuin kerätä ka-

mat kasaan ja sännätä luolastolle, jonka lävitse olimme juuri tulleet. Siellä meitä ei sade ainakaan haittaisi. Lämpimän märkiä pisaroita tippui hiljakseen taivaalta, kun viimeisiä tavaroita kasattiin kalliolla. Kipittelimme pikavauhtia luolastolle ja vettä satoi jo reippaasti, kun perille pääsimme. Uudestaan seisova pöytä tarjolle ja taas syömään, jos nyt ehtisi sitten oikein maistelemaan makuhermojen kanssa. Muutakin juomaa akvaristeille oli käsiin ilmestynyt kuin vettä.

Rupattelimme kaikenlaista aikamme iloksi. Muffe leikki paparazzia, minä kostin sitä parhaan kykyni mukaan, Markku piti ”puhetta” jne. Ja

puheenaiheita meillä kaikilla piisasi tietenkin akvaarioista ja kaloista sekä yllättäen jopa musiikistakin. Akvaristit osaavat puhua siis jostain muustakin aiheesta! Kynttilät valaisivat lämpimästi lepatellen omaa peräluolaamme. Ruokaa ja juomaa riitti, jopa kotiin vietäväksi, puhumattakaan siitä, että ruoka oli hyvin maukasta. Sitten koetti kotiinlähdön hetki. Laivalla torille ja sieltä kävellen rautatieasemalle, josta ha-

jaannuimme sitten kaikki omiin suuntiimme. Mukavaa oli kaiken kaikkiaan ja ikävää, etteivät kaikki olleet mukana syysretkellä. Jospa otetaan ensi vuonna uudelleen ja isommalla sakilla? Toivottavasti tapaaamme silloin!

Lisää kuvia nähtävissä osoitteissa KiiKin ottamat <http://kuvablogi.com/blog/2354/6/> ja Muffen <http://vedenalla.net/suokki07/>

Ja lopuksi kommentteja muutamilta reissukavereiltani:

Kysymykset:

- 1. Mikä oli mielestäsi parasta reissussamme Suomenlinnaan?**
- 2. Mikäs oli tylsintä reissussa?**
- 3. Muuta sanottavaa?**

Muffe:

- 1. Todennäköisesti kuvaaminen. :D Keskustelutkin oli kivoi ja mielenkiintoisii.**
- 2. Ei siellä ollu tylsää :)**
- 3. Pimeessä onkalossa oli viihtyisää ja voin suositella sinne tuloa nuoremmillekin.**

Juhis90:

- 1. Mukavinta reissussa oli ehdottomasti, että pääsin tutustumaan näihin ihmisiin ja sain tietää, että minkä näköisiä ihmisiä on nimimerkkien takana.**

- 2. Itselläni ei ole mitään negatiivista sanottavaa kuin ehkä sille sadepilvelle, joka keskeytti syömisen siellä kallion päällä.**
- 3. Itselleni tuo reissu oli ensimmäinen kerta Suomenlinnassa ja mielestäni se on todella hyvä paikka noiden tapaamisten pitämiseen.**

VilleK:

- 1. Eikösse ollut ihan kokonaisuudessaan valian hulvaton ja sopivasti valikoitunut seura oli silleen aika jees.**
- 2. Sää oli vähän äässist, olis saanut arskattaa, ni olis voinut ilkamoida siellä kallioilla. Ehkä ens vuonna vois järkätä vähän kesemmällä.**
- 3. No ehkis vois olla kiva, jos populaa uskaltuisi jatkossa enemmänkin mukaan. Varmaan porukka on kuitekin melko samanhenkistä ja ihmisiä yhdistää ainakin yksi asia, joten ei pitäis jännillä, vaikka porukka ei oliskaan ennestään tuttua. AW**

Akvaarioharrastus kissaperheessä

- Teksti ja kuvat: *Alix Antell*

Kuten kissoilla on harrastuksensa, niin on myös ihmisillä. Kissat harrastavat usein leluhiirestystä, rallikisoja, auringonpalvontaa, pilkkimistä tai vaikkapa hirsienvetokilpailuja. Ihmisillä on kummallisempia harrastuksia kuten pölyimurin huudattamista, itsensä aivopesu vilkkuvan laatikon avustuksella ja hyvän tuoreruoan piloille kärventämistä. Joskus harrastukset kuitenkin käyvät yhteen ja mikä onkaan sen mukavampaa. Useimman kissan mielestä on mainiota, että myös talon väki harrastaa akvaarioita.

Akvaarioita hoidetaan yhdessä kovalla innolla viikottain. Vedenvaihtoetku haetaan kaapista ja pian on kissalauma paikalla. Yksi puskee letkua, toinen roikkuu lahkeessa ja kolmas juoksee kylppäriin, missä se tietää, että hauskuus

jatkuu. Kissaystävällinen ihminen hankkii vedenvaihtoetkuksi läpinäkyvän PVC-letkun, joka kulkee läpi huoneiston lattiaa pitkin akvaariosta viemäriin. Sitä pitkin vilistävät hullunhauskat likakikkareet ja tietenkin koko

Kuka sanoi, että kissat tarvitsevat paljon tilaa?

kissalauma rymisten perässä. Jos ihmiseltä tuntuu siltä, että kissavilinään pitää saada aikaan pientä ekstrajännitystä, niin letkun pään voi suoraan lattiakaivoon tunkemisen sijasta jättää esimerkiksi suihkun lattialle. Näin ihminen välttyy vahingossa letkuun hörppäistyn hiekan joutumiselta viemäriin ja kissa saa letkun päästä hauskan pienen suihkulähteen, josta purskahtelee kasvinosia ja muuta suurristaa. Uskalias kissa käy vesien läpi näiden kimppuun, mutta joillekin pelkän vesisuihkun läpsiminen tai väistelemine riittää.

Tylsä vaihe alkaa, kun letku laitetaan kiinni kylpyhuoneen hanaan ja pelkkä puhdas, klimpitön vesi juoksee takaisin akvaarioon. Sinä aikana voi kuitenkin karsia kasveja! Ihminen lannoittaa akvaariokasveja hiilidioksidilla ja erilaisilla lannoitteilla, joten viikottain on, mitä nostaa altaasta pois. Ihmisen olkapäältä on kissalla erinomainen näköala akvaa-

rioon. Ainut huono puoli on se, että akvaario on usein niin syvä, että ihminen ottaa paidan pois ja paljas iho on yllättävän liukas. Silloin kissa tyytyy seuraamaan toimintaa akvaarion reunalta. Ihminen useimmiten nostaa vanhoja kasvinpalasia tai ylipitkiksi kasvaneita varsia akvaarion reunalle sitä mukaa, kun noukkii niitä akvaarion syvyyksistä. Sieltä kissan on kiva käydä popsimassa niitä, tai ainakin mätkimässä niitä lattialle. Tietenkin voi samalla kurkata altaaseen ja seurata, tuleeko viikkosiivous tehtyä kunnolla. Altaaseen voi jopa mennä sisälle, jos suuri juurakko paljastuu vedenpinnan alta!

Koska akvaariosta kuuluu viikottain vaihtaa vain puolet vedestä, kannattaa ilo maksimoida hankkimalla mahdollisimman monta akvaariota. Meidän perheessä olemme huomanneet "allas per kissa" -määrän kulkevan jokseenkin käsi kädessä. Tieteellistä selitystä tälle haetaan edelleen.

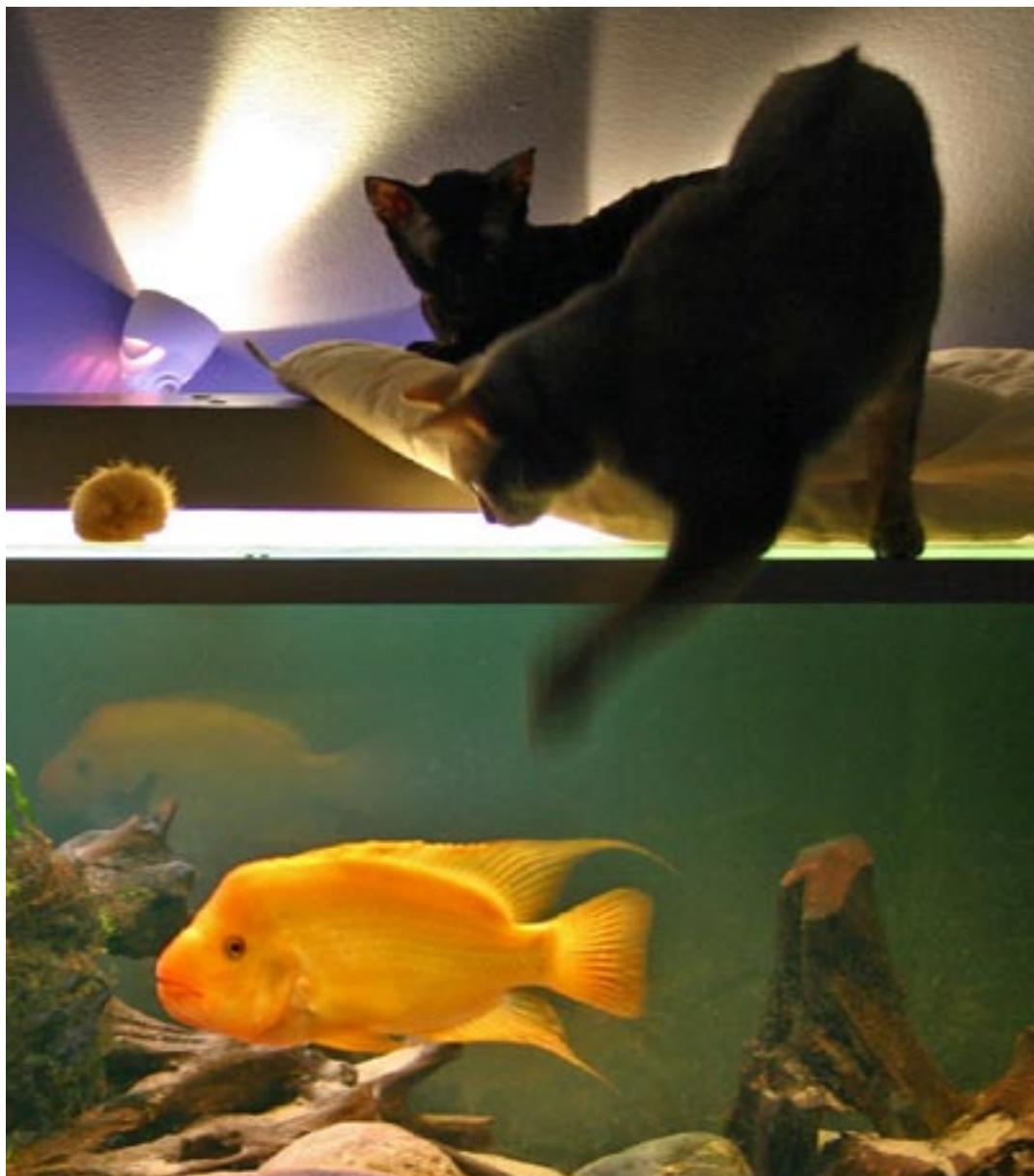
Jos loisteputkia ei ole, voi monimetallien alla lämmitellä. Kaloilla ja kasveilla on välillä "pilvinen päivä"...

Pientä närää voi ihmisen ja kissan yhteisakvarismi teettää silloin, kun ihminen ei osaa päättää, onko akvaario kansilasillinen vai kansilasiton. Kissa kyllä tietää, kumpi on kampi, mutta äkilliset muutokset aikaansaavat helposti syvää märkyyttä etenkin kissan takaruumiiseen (kissa kääntyy salamannopeasti uppokastelun uhatessa). Ihmisen kannattaakin muistaa, että kissan akvaariokokemuksen kannalta on hyvä, joko näyttää nelivedolle, että allas on hetkellisesti avomallinen tai käyttää niskassa sijaitsevaa kolmatta silmänsä voidakseen ilmoittaa kissalle ajoissa, että akvaario on hetkellisesti avoin. Jos onnettomuus kuitenkin pääsee tapahtumaan, ei kannata juosta kissan perään

pahoitellakseen asiaa, sillä kissa yleensä siinä vaiheessa jatkaa juoksemista. Vähäkarvainenkin kissa ehtii levittää yllättävän määrän vettä pitkin huushollia ennen kuin ymmärtää ihmisen tarkoittavan hyvää. Kun ihminen rauhassa noukkii märän kissan sohvan/sängyn/televiisiotason alta pois, niin kannattaa pitää pyyhe kädessä. Sillä on nimittäin hyvä kuivata kissan takajalat ja häntä ja jos on kovin kylmä kannattaa myös järjestää kissalle vedoton paikka kuivatella itseään. Sen jälkeen kannattaakin antaa kissan rauhassa nuolla taisteluhaavojaan.

Hyvä paikka kuivatella ja muutenkin lämmitellä on loisteputkimallinen akvaariovalaisin. Ei taida olla kissaa, joka ei ymmärtäisi

Akvaarioissa sattuu ja tapahtuu, niitä kannattaa aina pitää silmällä!

tämän päälle. Ihmisakvaristi huomaakin akvaari-
on valon sammumisen siitä, että kissat yhdessä
tuumin siirtyvät lampun päältä telkkarin eteen
ihmisen syliin. Loisteputkivalaisimet ovat mitä
parhaimpia, niille on helppo hypätä ja ne ovat
tukevia. Ihminen saa kuitenkin muistaa sen, että
valaisin on joskus todella kuuma ja jos se tun-
tuu polttavan kuumalta (tämä voi esimerkiksi
johtua huonolaatuisesta kuristimesta) niin kan-
nattaa valaisimen päälle laittaa mukava eristys.
Usein kissa kuitenkin menee kyseisen eristeen
viereen makoilemaan.

Jos valaisin makaa altaan kehyksillä pi-
tää altaan tietenkin olla kansilasillinen, jottei
pärskeitä vahingossa joudu valaisimeen, mikä
voi teettää ylimääräistä kihartumista ja pa-
himmassa tapauksessa viimeisen kahdeksan
hengen kertaheittoa. Myös lasien kannattaa
olla vahvat, 6 mm paksut lasit kestävät jopa
suuremmankin maatais- tai metsäkissakave-
rin painon. Jos kansilasit eivät lepää altaan ke-

hysten uurteessa vaan kehysten päällä, niin
niiden kissankestävyyttä lisää myös se, että
altaan kehysten ja kansilasienvälille laittaa
esim. ikkunatiivistenauhan. Silloin kissa saa
tukevan laskeutumisalustan, joka ei luiskahda
altaaseen ja jos ihminen epähuomiossa jättää
esim. hiekkaa kehyksille, niin lasit eivät mene
rikki pistekuormituksen takia kissan laskeutu-
essa altaalle.

Kansilasienvurkissa on yleensä viisteet
ihmisen tekniikkajohdoille ja kalojen ruokintaa
varten. Kannattaa muistaa, että kolojen pitää
olla tarpeeksi suuret, jottei kissan pää juutu
reikään sen juodessa vettä. Myöskään veden-
pintaa ei saa laskea niin alas, ettei veteen yllä.
Akvaariovedestä ei pitäisi kissalle olla haitta-
vaikutuksia, ellei kaloilla ole jokin lääkitys me-
neilläään ja kunhan ihminen ei käytä levä- tai
muita myrkkyyjä. Vedenparannusaineet ja kas-
viravinteet lasketaan yleismausteisiin, vaikkei
Suomessa vedenparannusainetta yleensä edes

*11-viikkoinen Merry
lämpimillä päivänunilla.*

tarvitse käyttää. Joskus voi kalojen ylikuokinta aiheuttaa öljymäisen bakteerikalvon veden pintaan, eikä tämä yleensä ole kissojen mieleen (vertaa viinin korkkivikaan). Tästä pääsee eroon vähentämällä kalojen ruokintaa, vaihtamalla laadukkaampaan ravintoon sekä kääntämällä suodatinvirtauksen liikuttamaan vedenpintaa oikein kunnolla. Kissa pitää hyvin ilmastetusta vedestä, kuten myös kalat, joten suodatin kannattaa jättää tähän asentoon. Ilmastin- ja diffuusoriplatat ovat usein turhia, ne käyvät enemmänään kuin mitä raikastavat vettä.

Jos ihminen ja kissalauma omaa kansi-lasittoman altaan, niin valaisinasia on hankalempi. Silloin valaisin pitää ripustaa katosta tai seinästä, jotta sähköturvallisuus ylläpidettäisiin ja kissan viimoisia elämiä ei tarvitsisi kuluttaa turhaan. Ihmisen kannattaakin ripustaa valaisimensa niin, että se roikkuu mahdollisimman tukevasti, sillä kissa haluaa kaikesta huolimatta kuitenkin nukkua sen päällä, mikä-

li suin on mahdollista. Jos ihminen jotenkin pystyy koteloimaan valaisimensa (esimerkiksi käytettäessä monimetallivalaisimia) mahdollisimman leveäksi ja vakaaksi niin se kannattaa tehdä, sillä jos kissalle tarjotaan edes pienehkö mahdollisuus kavuta lampun päälle lämmittelemään, se yleensä tekee sen. Yksi tapa tehdä kiinteä ratkaisu on laittaa altaan ylle hylly, jonka alapintaan kiinnitetään valaisin (hylly on kuitenkin paras olla jotenkin irroitettavissa, sillä muuten akvaarion hoito voi käydä hankalaksi). Toinen vaihtoehto on ripustaa valaisin ketjulla katosta, mutta ankkuroida se seinään hakasilla, näin valaisin ei heilu pahasti kissan kavutessa sen päälle. Kattoproppujen pitävyyden kanssa saa olla tarkkana, kantavuuksia laskiessa kannattaa ehdottomasti muistaa lisätä koko valaisimen pituudelta nukkuvan kissarivistön painon! Jos on kovin sikeäunisia kissoja saa myös olla varuillaan, sillä joskus joku voi kääntyä unessa ja pudota "kerrossän-

Välillä on hyvä hörppiä vähän vettä, että jaksaa jatkaa. Paras vesi on tietenkin maustettu akvaariovesi, kuppivesi on niiiiiin vanhanaikaista!

gystä”. Veikkaan, että yksikään kissa-akvaristi ei pidä tästä tavasta herätä. Ihmisakvaristi saa taas hakea pyyhkeen ja noukkia kissa sohvasta. Onneksi kissat kuivuvat nopeasti ja nämä haaverit ani harvoin teettävät mitään suurempia vaivoja, edes henkisiä sellaisia.

Lampun hyötykäytön ja akvaarion viikkosiivouksen välistä loppoaikaa akvaristikissa käyttää sisällön tarkkailemiseen. Televisiotoiminnasta ptkääkään, vaan pelkästään käyttävät ihmisen syyliä hyväkseen sillä välin, kun ihmisakvaristi istuu altaan ääressä katselemassa hoidokkejaan. Usein kuitenkin pohjakalat, kuten imumonnit ja monniset, innostavat kissaa kovasti. Etenkin pyrähdyksissä liikkuvat kalat aikaansaavat useassa kissassa ihastusta ja halun taputtaa kalaa olkapäälle hyvästä käytöksestä. Kissa kuitenkin harvemmin ymmärtää söpöjen fisujen ja itsensä välillä olevan näky-

mättömän voimakentän tarkoitusta. Jotkut kissat läpsivät sitä aikansa ja siirtyvät sen jälkeen rauhaliseen tarkkailuun, jotkut eivät ikinä ymmärrä voimakentän lopullista voimaa. Avonaisessa altaassa asusteleva, usein hiukan hölmö taistelukala yhdistettynä fiksuun kalastajakaisuun on myös mahdollinen vaaratekijä (lähinnä kalalle), mutta ainakaan meidän perheessä tällaista tapaturmaa ei ole päässyt tapahtumaan. Ainakaan vielä.

Kaiken kaikkiaan akvaarioharrastus on ehdottomasti sekä kissan että ihmisten harrastus. Kuitenkin pitää muistaa, että pienet suomukkaat eivät pärjää kokonaan kissan antamalla hoidolla, vaan ihminen on lopulta vastuussa kaloista, samalla tavalla kuin lapsiperheissäkin. Kalat ovat yhtä tarkan hoidon arvoisia kuin kissatkin. Ja kissat auttavat tietenkin mielellään viikkosiivouksesta toiseen. AW

Jos kansilasia siirtää ja jättää altaan vartioimatta, voi kissan käydä kostetasti.

Uudet altaat on hyvä tarkistaa perinpohjaisesti ennen käyttöönottoa, etenkin silikonien tuoreutta kannattaa syyntä.

11-viikkoinen Wilma pitää ulkosuodattimista...

Altaan odotusaika

Akvaarionsa voi toki hankkia monella tavalla, karkeasti sanottuna tilata päryttää uusi, ostaa kaupasta tuliterä tai hankkia joltakin harrastajalta käytetty allas. Jokainen vaihtoehto näistä lienee harrastajalle yhtä jännittävä. Itse kuulun niihin, jotka ovat tilanneet altaansa uutena tietyin mitoin.

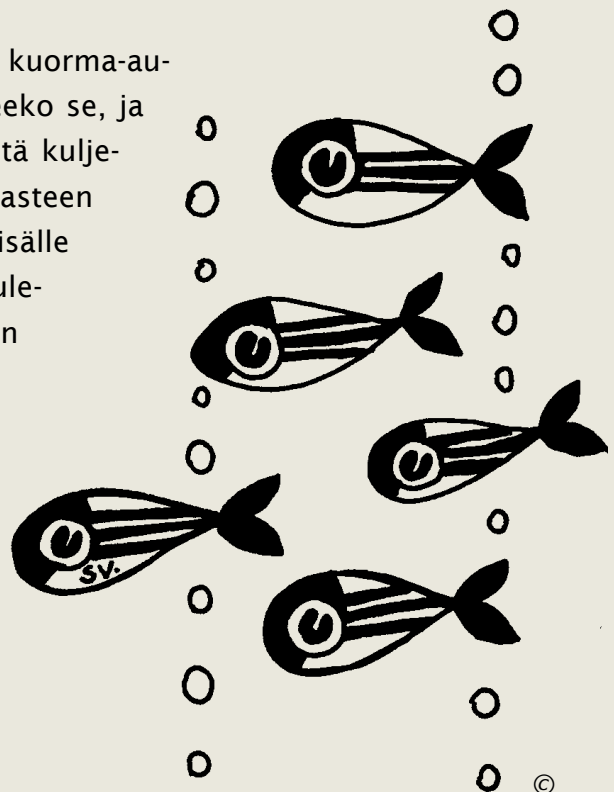
Kun tilaus altaasta on jätetty, alkaa akvaristin sisuksissa takuulla levoton polte: jokohan sitä on alettu tehdä, montako päivää altaan tuloon, milloin ne sanoivatkaan, että se on valmis, eikö ne jo soita sieltä, että se tulee, toivottavasti ne ei riko sitä matkalla, mitä jos olen just silloin kaupassa, kun tulevat...

Allasta odotellessa alkoikin poltella melkoisesti. Kyllä vain olen kokenut ne poltot, aamuyön hämärtävinä ja epätoivoisina hetkinä, päivän kirkkaina sekunteina. Ryhdistäydyin kaikesta huolimatta ja tutustuin kalavaihtoehtoihin lisää ja tuumailin valaistusta uudemman kerran, selasin nettiä, luin kirjallisuutta ja tulin siihen tulokseen, että todennäköisesti oli tarpeen hankkia toinen samanlainen valaisinkotelo, mikäli halusi vaativimpienkin kasvien menestyvän.

Kävin myös hiekkaostoksilla. Sitten pohdittavana oli vielä suodatuspuoli. Kymmeniä kertoja selasin netistä läpi suodatinvaihtoehtoja, pyörittelin hintoja ja tehoja ja malleja. Sain kuin sainkin ihan järkeviä ostopäätöksiä tehtyä ja sisällä polte vain kuumeni. Voi sitä päivää, sitä ystävänpäivää vuonna 2007, kun allas sitten oli tietävästi tulossa.

Olin niin kierroksissa, että milloin se matkahuollon kuorma-autohaikara oikein saapuukaan. Olin todella täpinöissä, tuleeko se, ja mitä jos se ei tule, ja jos se on rikki, ja soittaako ne sieltä kuljetusfirmasta ensin vai ei. Ja mitä kun ulkona paukkuu -30 asteen pakkaset, että eikö se allas mene pilalle, ja miten sen saa sisälle edes kannettua, jäätyykö silikonit, jne. Uuden tulokkaan tuleminen jännitti todella, odotusaika oli pitkä ja lasketunajan päivänä perhosia oli todella paljon vatsassa.

Etukäteen huoletti myös, että miten saa altaan kannettua sisälle asti ehjänä, tosin olin kiitollinen, että asun rivitalossa. Ja mitä jos en satu olemaan juuri silloin kotona, kun allasta tuodaan. Allas tuli arkipäivänä ja ihan virka-aikaan. Olin siis kotona, kun rahdin puolesta kiltti setä soitti ja kyseli, milloin voi altaan tuoda, ja kotona-han sitä oltiin, molemmat mies ja minä. Rahtimies soitti vielä toisenkin kerran, kun oli lähtenyt liikkeelle ja var-

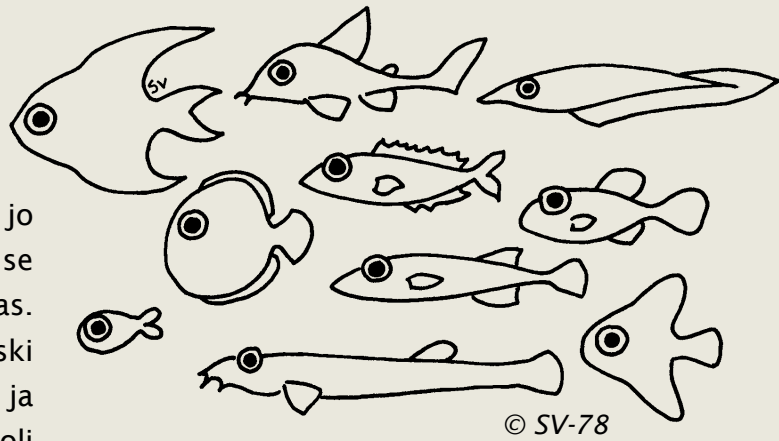

© SV-

misteli, missä asun. Neuvoin ja pian hän sitten jo pakitteli isommanpuoleisella paketti- vai onko se nyt kuorma-autolla pihaan, laski lähetyksen alas. Allas oli trukki-alustalla ja sellaisella "roklalla" kuski siirsi altaan ihan oven eteen, ja siitä sitten kuski ja mieheni kantoivat altaan olohuoneeseen. Lapsi oli saapunut kotiin äidin luo!

Siinä se olla nökötti alasti ilman minkäänlaisia suojia puualustalla, ja ristin sen oitis Lasilinnaksi. Rahtisetä meni menojaan, ja minä tuijotelin uutta rakkauteni kohdetta kämmenet hikoillen. Ohhoh olipas se söpö ja iso potra poika! Jalat sillä oli irti pieninä osina ja kokosimme ne yhtenäiseksi jalustaksi. Sitten tuli kaveriporukasta tuttuja todistamaan iloista perhetapahtumaa, ja miesvoimin allas nostettiin jaloilleen. Ah, emo oli onnellinen.

Sari Mäki-Penttilä

© SV-78

Alan vahva ja vastuullinen ammattilainen, akvaariosi puolesta!

300 lajia kaloja
100 lajia kasveja
Akvaariot, kalusteet,
tarvikkeet ja tekniikka.
Myös oma maahantuonti
ja valmistus

Toimitukset kaikkialle Suomeen !

Helsingin
AKVAARIOKESKUS
Itämerenkatu 26, 00180 HELSINKI
Ark 10 – 18, La 10 – 15

www.akvaariokeskus.com
p. 09 – 586 5861
info@akvaariokeskus.com

Taistelukalojen kudettamisen ongelmatilanteita

- *Teksti ja kuvat: Sanna Vihavainen*

Taistelukalojen kasvatusta ja kaiken maailman ongelmia tuntuvat olevan Aqua-Web:ssä melkoisen suosittu aihe. Pikainen haku hakuehdolla "taistelukal and kasvat*" tuotti labyrinttikalat-foorumilta 85 osumaa aiheista. Taitaa siis kiinnostaa? Ymmärrän hyvin, koska minustakin taistelukalojen viljely on hyvin mielenkiintoista touhua.*

Tässä on kuitenkin viljelty taistelukaloja jo vuodesta 2000 alkaen ja poikueita on ollut parisenkymmentä, siis niitä, mitkä on ihan tarkoituksella kasvatettu. Seura-akvaarion selviytyjiä ei lasketa lukuun. Voisin sitten varmaan hyvällä syyllä paljastaa muutamia vuosien varrella hyväksi havaittuja niksejä, jotta muiden ei tarvitsisi välttämättä yrittää yhtä lailla pers' edellä puuhun, vaikka pääsehän sitä niinkin.

Keskityn tässä jutussa nyt enemmän mahdollisiin ongelmatilanteisiin taistelukalojen kudetuksessa. Kukin selvittääkään omat henkilökohtaiset ongelmansa ihan keskenään vaan. Esimerkiksi, mistä syystä alkaa edes yrittää taistelukalojen viljelyä ja mitä sillä haluaa saavuttaa? Taistelukat eivät mieti sitä, miten niiden poikasille käy sen jälkeen, kun ne on hoidettu uimakuntoon tai että aiotaanko niiden poikasia käyttää jonkin hienon uuden linjan jalostamiseen. Onko jokin yhdistelmä jostain syystä parempi kuin jokin toinen paritettaessa taistelukaloja lopputuloksen kannalta. Ei se

taistelukaloja kiinnosta, minkä värinen niiden kumppani on ja minkä malliset evät sillä on, eikä se myöskään vaikuta kovin paljoa kutukäyttäytymiseen tai poikasten kehitykseen.

Libidon puute

Ensimmäinen ongelma taistelukalojen kudettamisessa on siinä, miten ►

saada kalat sille tuulelle. Koiras on kiinnostunut vain ruoasta, naaras jököttää äreänä kannon alla. Mikä avuksi?

Kalat eivät kude, jos niillä on kaikki vaan ok. Pitää olla elämänsä kunnossa, että viitsisi alkaa niinkin rasittavaan touhuun kuin kutemiseen. Voi olla ihmeissään jos nuoret, hyvin syötetyt, terveet ja vetreät taistelukat eivät kude viikon sisään toistensa havaitsemisesta, jos vaan ympäristöolosuhteet ovat mitenkään sopivat kyseiselle touhulle. Koiraan kuplapesää ei sitten yhtään kannata arvostella. Vain taistelukat tietävät, millainen kuplapesä on hyvä kuplapesä. Joissain tapauksessa hyvä kuplapesä on sellainen, missä on pari kolme kuplaa. Toisaalta taas kuplapesä voi peittää puolet akvaariosta ja olla parhaimmillaan n. 2-3 cm korkea.

Pariutumisongelmia

Mitä sitten, jos ne kalat, joita haluaisit kudet-
taa, eivät haluaisi olla missään tekemisissä

toistensa kanssa? Mitä sille sitten voi, jos lähdetään siitä olettamuksesta, että kutuakvaario on täydellisesti varusteltu ja kudetettavat ovat molemmat täysissä ruumiin voimissa? Eipä juuri mitään, kaikki taistot vaan eivät tykkää toisistaan. Varmimmin kudeus kuitenkin onnistuu silloin, jos valitsee kudetettavaksi kaksi nuorta ja keskenään samankokoista kalaa. Jos taistot vaan eivät tahdo kutea, on suorastaan räökkäystä pitää niitä väkisin yhdessä. Ne vaan suotta stressaantuvat ja siitähän taas kärsii ikä ja terveys (sekä kalojen että niiden omistajan).

Koolla on väliä

Naaras ei saa olla koiraalle liian suuri, koska silloin koiras ei pysty kietoutumaan kunnolla naaraan ympärille ja puristettua mätiä ulos. Toisaalta koiras ei saa olla naaralle liian suuri, koska naaras vaan säikkyisi sitä, eikä uskaltaisi lähellekään koiraan kuplapesää. Tällaisesta tilanteesta voi naaraalle jäädä elinikäiset

traumat, jos sitä yrittää kudetta liian nuorena liian suuren koiraan kanssa. Se muistaa yllättävän hyvin saamansa iskut, ja oppii poistumaan kuplapesältä ennen kuin koiras ehtii taas pistelemään sitä turpaan. Tarkoittaa sitä, että se oppii poistumaan kuplapesältä mätimunat luonnollisesti mukanaan välittömästi, kun koiras lähestyy sitä. Samaan lopputulokseen päätyy, jos yrittää kudetta vähän epäkunnossa olevaa naarasta. Jos naaras ei ole ihan täysillä mukana, se kannattaa poistaa akvaariosta, ettei se vaan opi pelkäämään koiraan kosiskelua ja kuplapesää.

Siinä tapauksessa, jos taistot kerran yrittävät kutea, niiden voi antaa touhuilla niin kauan kuin jaksavat ja erottaa ne vasta sitten, kun naarasta ei selvästi enää kiinnosta.

Vastaavaa haittaa ei esiinny, jos yrittää kudetta liian nuorta koirasta sille liian suuren naaraan kanssa, koska koiras harvemmin saa niin pahoin naaraalta turpaansa, että se oppisi sitä varomaan.

Ikä ei ole este, mutta se on hidaste

En oikein tiedä, menettääkö taistelukat vuosien varrella aivosoluja niin paljon, että ne eivät tiettyyn ikään päästyään oikein enää tiedä, miten se kutu ja poikasten kasvatus tulisi hoitaa. Harjoittelu nuoruusiällä ainakin helpottaa tässä asiassa. Olen huomannut, että ne taistot, jotka ovat muhinoineet jo keskenkasvuisina, onnistuvat paremmin myös vanhempana. Toisaalta taas vasta vanhoilla päivillään lisääntymispuuhiin pääseiltä ei tahdo hommasta aina tulla mitään, vaikka yritys olisikin kova. Koirailta taidon puute näkyy siinä, että ne eivät osaa kääntää naarasta ja kietoutua sen ympärille oikein. Jotkut koirat eivät tohdi edes yrittää kietoutumista. Tuuppivat vaan naarasta edellään kuplapesällä.

Naarailta taidon puute taas näkyy siten, että ne eivät osaa tulla kuplapesälle oikealla tyylillä. Korrekti lähestymistapa olisi hitaasti pää alaviistoon suuntautuneena ja pyrstöllä hetkutellen. Pesälle saavuttuaan naaraan tulisi nopeasti vilkaista kuplapesää ja sitten jäädä odottamaan tai pikkuisen näykkiä koiraan kylkeä samalla hetkutella vähän lisää. Koiras pistää naarasta turpaan, jos se lähestyy kuplapesää liian itsevarmasti tai yrittää sekoittaa koiraan hienon pesän.

Vanhalla naaraalla saattaa olla myös mäti jämähtänyt, mutta jos naaras ei kerran ole kutukunnossa, se tuskin edes yrittää lähestyä koirasta sen kuplapesällä.

Pariskunta kannattaa erottaa siinä tapauksessa, jos naarasta ei selväs-

tikään kiinnosta koko touhu. Jos taas taistot yrittävät kutea, niiden kannattaa antaa jatkaa yrittämistä niin kauan, kun se molempia kiinnostaa.

Sopiva kudetusikä taistoille on siinä 5-10 kk:n iässä. Nuoremmatkin toki kutevat, mutta mätiä ei pikkurouvista puserru vielä kuin ehkä kolmannes aikuisen naaraan mätimäärästä. Toisaalta, kenelläpä sitä olisi mahdollista muutenkaan huolehtia 300-400 uudesta pikkutaistosta.

Vanhempia kuin 10 kk-ikäisiä taistelukaloja voi kyllä kudettaa ja varmasti suurin osa kuteekin. Kannattaa vaan muistaa hankittaessa, että kuteminen ei välttämättä onnistu. Vanhukset onkin paras jättää kauppaan, jos tarkoituksena on hankkia taisto pääasiallisesti jalostukseen.

Mäti homehtuu, missä vika?

Sitten kun vihdoin ja viimein on onnistunut löytämään sopivan pariskunnan, joka sekä suostuu kutemaan keskenään että pystyy ja osaa kutea keskenään voi käydä niin, että mäti ei jostain syystä hedelmöitykään tai ei pysy elossa.

Mädin homehtumiseen voi olla kolme syytä, jos ei nyt huomioida mahdollisia ulkoisia syitä. Joko vika on naaraassa, koiraassa tai molemmissa. Jos ympäristötekijät on pois suljettu, on helppo kokeilla kummassa oli vika kokeilemalla kudetta jonkin toisen taistelukalan kanssa. Kokeen tekoa helpottaa kummasti, jos valitsee sellaisen yksilön, joka on jo aiemmin todettu hedelmälliseksi.

Helpoimmin selitys löytyy, jos yritetään kudetta melano-mustaa naarasta, vaikkakin harvassa ovat varmasti tällaiset tapaukset Suomen maassa, koska tietääkseni kaupan tiskiltä ei ole milloinkaan yhtäkään melano-mustaa taistoa löytynyt (kumpaakaan sukupuolta). Naaraat, joilla on melanismia aiheuttava geeni molemmilta vanhemmiltaan, ovat hedelmättömiä. Naaraat kyllä tuottavat mätiä, mutta joko mäti ei voi hedelmöityä tai se kuolee ennen kuin poikaset kuoriutuvat. Melano-mustat ovat melkein tyystin pikimustia taistelukaloja. Niillä ei näy evissä sinertävää kimallusta ja vartalossakin on vain korkeintaan harsomaisen ohut kerros yleensä sinertävää väriä (voi olla vihertävää tai harmaata).

Yleisempi musta taistelukalan väri on "lace". Sitä on mustaa, sinistä, vihertävää ja vaikka mitä kukin myyjä keksiikin. Yhdistävänä tekijänä on sysimusta pohjaväri, jonka päällä kimmeltää violetista vihreään väriltään olevia väripilkkuja, myös evissä. Lace-mustat taistelukalanaaraat lisääntyvät ihan normaalisti.

Koiras on herkkupeppu, syö pentele mädin

Vihonviimeinen vaihe, mikä voi mennä pieleen akvaristin täydellisesti hoitamasta kutuakvaariosta ja rauhallisesta ympäristöstä huolimatta, on mädin haudonta.

Suurin osa koiraista hoitaa mädin tunnollisesti. Jotkut eivät edes vilkaise ruokaan silloin, kun niillä on haudonta meneillään. Kannattaa tiputtaa kokeeksi muutama pikkuinen ruoanmurena akvaarioon. Jos se syödään, niin OK, voi antaa lisää ruokaa. Jos taas sapuska säästy, ei kannata ainakaan lisää laittaa pilaamaan vettä.

Sitten on ne ongelmatapaukset: jotkin koiraat vain yksinkertaisesti eivät malta olla nielaisematta maittavia pikku mätipalleroita. Joihinkin herkkupeppukoiraisiin tepsii se, että niille tarjotaan haudonnan lomassa pientä purtavaa. Toisiin taas ei tehoa yhtään mikään, ne pitävät mätiä kaikkein parhaimpana huikopalana, mitä suinkin voi löytyä.

Se on vähän sama suhde kuin miehillä, siivoamisella ja oluella. Eräät auttavat siivoamisessa mukisematta lahjottiinpa oluella tai ei. Toiset auttavat siivoamisessa jos saavat sitten juoda oluensa rauhassa nalkutukselta tai sitten

kuluttavat yhden huurteisen siinä saunapuiden pilkkomisen ja ruohonleikkuun välissä. Ongelmatapaukset eivät to-del-la-kaan liikuta luitaan sohvalta saatikka siivoa, mutta kalja kyllä maistuu.

Olen huomannut, että koiraat voivat huitaista mädin hetulaansa, jos ympäristössä kärkkyä ahneita kämppäkavereita. Parempi siis syödä mäti itse kuin antaa toisten syödä herkut nenän edestä. Toinen syy, mikä voi laittaa taistoäijän syömään mädin, on ikä. Ehkä se on niiden aivosolujen vähyyttä tai jotain, mutta mädin houkutuksen vastustuskyky laskee iän myötä. Nuorempana tunnollinen pesän vahti saattaa vanhoilla päivillään syödä mädin jo yhden päivän kytiksen jälkeen. Tai sitten kyseessä oli hyvin oppimiskykyinen yksilö, joka tajusi että seuraavan kerran voi kutea vasta, kun edellinen mäti/poikaset ovat hävinneet pesästä.

Rauhallinen ympäristö, hyvin syötetty ja nuori koiras ovat varmin tapa välttyä mädin syödyksi tulemiselta.

Sitä ei ole varsinaisesti tutkittu, miten periytyvä piirre mädin popsinta on, mutta useasta lähteestä olen kuullut, että mädinpopsijan keinotekoisesti haudotut poikaset

olisivat enimmäkseen olleet mädin popsijoita. Maalaisjärjellä ajateltuna tämä on aivan luonnollista. Miksi käyttäytymistä ohjaavat geenit periytyisivät jotenkin eri lailla kuin ulkonäköä ohjaavat geenit?

Keinotekoisesti mädin voi hautoa matallassa astiassa. Veteen lisätään hieman metyleenisineä tai vastaavaan estämään mätimunien homehtumisen. Kuplapesä siirretään välittömästi kudun jälkeen astiaan hyvin varovasti. Kuplapesä pysyy hetken kudun jälkeen aika hyvin kasassa ja mäti muhkeassa kuplapesässä. Littanaa pesää ei kannata siirrellä. Sen sijaan voi yrittää vähentää kutuakvaarion veden korkeutta. Pitää ottaa huomioon se, että sitten kun poikaset alkavat liikkua, ne putoavat pesästä. Suuren ruskuaispussin kanssa ne eivät pääse uimaan kuin n. 5 cm:n matkan, joten veden korkeus ei saisi olla paljon 5 cm enempää. Kaikki pesästä pudonneet, jotka eivät pääse takaisin pintaan kuolevat. Suodatusta ei haudonta-astiassa voi olla, koska kuplapesä ei kestä yhtään virtausta. Se ei kestä myöskään vetoa, joten kansilasit ovat pakolliset.

Jos suinkin vaan mahdollista jalostuslinjan säilyttämiseksi, kannattaa mädinpopsi ja korvata jollain toisella koiralla. Jos taas on täysin välttämätöntä käyttää tällaista koirasta jalostukseen, ei sen poikasia tulisi myydä kenellekään varoittamatta tästä taipumuksesta.

Pessimismistä ei ole mitään hyötyä, mutta voisiko vielä jotain mennä pieleen?

Pitkälle pääsee kudetuksessa jo sillä, että löytää sopivan pariskunnan ja antaa koiraan hoitaa hommansa poikasten huollossa ihan loppuun asti. Se saattaa jossain vaiheessa näyttää siltä, että koiras söisi poikasia, kun se keräilee nii-

tä pitkin akvaariota. Koiras voi pitää poikasia pitkänkin aikaa suussa. Ehkä silla on suussa ilmakupla ja se odottelee, että poikanen osoittaa elonmerkkejä; poikanen, joka ei sätki, niellään ja sätkijä palautetaan pintaan. Poikaset pärjäävät hyvin ilman isukin huolenpitoa vähän lämpötilasta riippuen 3-4 vuorokauden kuluttua kudusta. Koiraan voi poistaa kutuakvaariosta sitten, kun poikaset uivat ketterästi pinnansuuntaisesti, tai sitten sen voi jättää samaan akvaarioon poikasten kanssa. Se todennäköisesti syö joitakin poikasia, mutta jos vain helpompaa ruokaa on tarjolla, ei se viitsi vaihautua muutaman pikkuitikan perään.

Akvaristi itse voi ryssiä taistojen lisääntymistouhut ihan missä vaiheessa vain. Nopeimmin homman saa puihin ehkä sellaisella sisäsuodattimella, mihin poikaset mahtuvat sisälle. Hitain keino olisi kaikesti nälkäkuoleman tuottaminen suurimmalle osalle poikasista ja lopuille jonkinlaisen epämuodostuman syöttämällä niille pelkästään kuivamuonaa. Ehkä kutuakvaarion pystytyksen, tekniikan ja poikasten hoidon voisi säästää toiseksi jutukseen, on siitä niin paljon sanottavaa siitäkin. AW

Tanganjikan kirjoahventen salattu elämä

• Teksti: *Elsi Kauppinen*

Afrikan suurjärvet ovat maailman kiehtovimpia alueita sekä akvaristeille että ekologeille. Vaikka monien akvaristien mielestä Malawilta löytyykin värikkäimmät kalat, niin Tanganjikan kotilokutijoiden ja muiden kalaryhmien vertaista mielenkiintoista käyttäytymisten kirjoa on mahdotonta löytää muualta.

Kerron mielenkiintoisimpia juttuja tutkimuksista, joita Tanganjikan kalastosta on tehty viimeisten reilun kymmenen vuoden aikana. Tarkoituksena ei siis ole antaa kattavaa kuvausta yhdestäkään lajista. Toivottavasti akvaristit näkevät kaloistaan tämän avulla aivan uusia puolia ja saavat innostusta harrastuksen kehittämiseen.

Tanganjikan järvessä asustaa monimuotoinen endeeminen lajisto kirjoahvenia ainakin 250 lajia ja lisäksi muita kaloja 150 lajia. Useimmat lajit elävät rannan läheisyydessä korkeintaan 200 metrin syvyydessä. Määrällisesti eniten kalaa on kuitenkin ulapalla, jossa esiintyy kuitenkin vain kuusi lajia (kaksi kapenta-sillilajia ja neljä Lates-sukuun kuuluvaa ahvenlajia). Lähes 98 % kalalajeista on kotoperäisiä eli niitä ei esiinny missään muualla maapallolla.

Ilmastonmuutoksesta on kuitenkin tullut konkreettinen uhka myös tälle luonnon ihmeelle. Lämpötilan nousu on jo nyt romahduttanut kalakantoja 30 % 80 vuoden takaisesta tilanteesta. Uhka on suura erityisesti ympäröiville ihmis-yhteisöille, joiden proteiinintarpeesta 40 % tulee kalasta. Tämä on seurausta yhden vaivaisen asteen lämpötilan noususta, kun ennusteet lupaa-
vat 2-3 °C nousua lisää vuoteen 2050 mennessä.

WWF:llä on hankkeet Malawi-järven ja Tansanian metsien suojelemiseksi, joihin voi tutustua osoitteessa http://www.wwf.fi/ymparisto/ulkomaan_hankkeet.

Auttavaiset ahvenet yhteispesissä

Uskomattoman lajikirjon lisäksi Tanganjikan kirjoahvenet ovat kummastuttaneet omituisen lisääntymiskäyttäytymisensä vuoksi. Kaikkiaan 21 lajilla (tunnetuimpina *Neolamprologus brichardi*, viirikirjoahven, *N. multifasciatus*, seeprakotiloahven, *N. savoryi*, raitaviiriahven, *Julidochromis marlieri*, ruutukoruahven, *J. regani*, juovakoruahven ja *J. ornatus*, kultakoruahven) on huomattu "yhteispesintää". Useimmat "yhteispesät" koostuvat lisäänty-

Seeprakotiloahven.

© Jyrki Granath

västä parista sekä useista pienikokoisista auttajista. Auttajat auttavat ”johtavaa paria” hoitamaan jälkeläisiä ja puolustamaan territoriota. Omituisinta järjestelyssä on se, että varsinkaan isoimmat auttajat eivät ole sukua lisääntyville parille. Evoluution periaatteiden mukaisesti tällaista täysin ”epäitsestä” käyttäytymistä ei pitäisi tapahtua luonnossa. Auttajien on jollakin tavoin ”hyödyttävä” auttamisesta. Jos johtava pari olisi sukua auttajalle, auttaja kasvattaisi silloin sisaruksiaan ja siirtäisi siten geenejään eteenpäin. Mutta näin ei tässä tapauksessa ole.

Ilmeisesti lisääntyvä pari voi ajoittain vaihtua, jolloin auttajat ”periytyvät” uudelle parille pesän mukana. Lisäksi joskus auttajat saattavat päättää muuttaa toiseen pesään. Tällöin sukulaisuussuhde lisääntyvään pariskuntaan särkyy ja auttaja auttaa kasvattamaan poikasia, jotka eivät ole sille sukua.

Vasta viime vuosina on huomattu, että koiraspuoliset auttajat ovat yleisempiä kuin naaraspuoliset. Ilmeisesti jotkut auttajakoiraat onnistuvat ajoittain livahtamaan laskemaan oman mätinsä lisääntyvän parin kudun sekaan.

Tällöin se pääseekin itse kasvattamaan omia jälkeläisiään, eikä ”auttaminen” olekaan enää niin epäitsestä kuin miltä aiemmin näytti. Suurimpana syynä auttamiseen on luultavasti kuitenkin turva pedoilta – pesät toimivat ”turvapaikkoina” vaanivilta pedoilta. Liikkueessaan normaalin pesänsä ulkopuolella auttajat saattavat pedon havaitessaan livahtaa turvaan myös naapuripesään.

Kaikki nuoret yksilöt eivät kuitenkaan jää auttamaan kotipesäänsä hallinnoivaa paria, vaan suurin osa yksilöistä muodostaa parven avoveteen. Tässä parvessa on kuitenkin suuri kuolleisuus saalistuksen takia. On siis turvallisempaa jäädä kotiin, vaikka omat vanhemmat eivät sitä enää hallitsisikaan. Vastavaa auttamiskäyttäytymistä kaloilla on löydetty Tanganjikan ulkopuolelta vain kahdelta Betta-lajilta (*B. brownorum* tulitaistelija ja *B. persephone* mustataistelija). Joten nykytietämyksen mukaan tämä on erittäin harvinaista kalojen keskuudessa. Kuitenkin on mahdollista, että tätä käyttäytymismuotoa ei ole vain osattu etsiä ja on jäänyt siksi havaitsematta.

Seeprakotiloahven

Kirjoahventen haaremit ja ryöstelevät parvet

Muista suuhautojista käyttäytymisellään poikkeava suuhautoja *Ctenochromis horei* muodostaa 60-70 yksilön parvia, jotka ruokailevat yhdessä, mutta muuten valtaavat itselleen pienet reviirit. Koiraat muodostavat hierarkian, jonka korkein omii itselleen oikeuden lisääntymiseen. Myös tällä lajilla muut koiraat yrittävät livahtaa kutuun mukaan ja yrittävät siten päästä lisääntymään. Koiras vartioi naarasta useita tunteja ennen ja jälkeen kudun, mutta muuten naaras hoitaa jälkeläisiään yksin aina niiden nuoruusvaiheeseen asti. Muilla kirjoahvenilla yleistä parisidonnaisuutta ei siis ole vaan eräänlainen haaremi.

Eräs erikoinen Tanganjikan kalaston piirre ovat raitakivikkohautojien (*Petrochromis fasciolatus*) muodostamat suuret ”ryöstelevät” parvet. Lajin yksilöt lyöttäytyvät suuriksi parviksi (40-250 yksilöä) ja hyökkäävät levänsyöjien territorioille syömään levää. Levänsyöjien territorioilla on runsaammin levää kuin muualla ympäristössä, koska yleensä kilpailijat onnistutaan pitämään loitolla. Suurella parvella raitakivikkohautojat kuitenkin onnistuvat murtamaan

Neolamprologus leleupi

puolustuksen ja hyödyntämään runsaita levämattoja – joutumatta itse kokemaan territorion ylläpidon tuomaa räsitusta! Parhaassa suosiossa olivat *Neolamprologus moorii* -lajin territoriot, koska niillä levämatot olivat erityisen runsaita.

Kun käkimonnin löytymisestä on kulu-
nut vasta parikymmentä vuotta, on Tanganjika edelleen mysteeritutkijoille. Jopa lajisto on osittain vielä tuntematon. Monet lajeista saattavat tulla tutuiksi akvaristeille ennen kuin tutkijoille. Tämä pätee moniin trooppisiin alueisiin. Ongelmana tutkittaessa käyttäytymisen erikoistuneita muotoja on havainnoinnin vaikeus luonnossa. Monet tutkijat käyttävätkin tutkimuksissaan akvaarioita.

Yhtenä tarinan opetuksena on, että vaikka kirjoahventen nuoret yksilöt tulevatkin hyvin toimeen keskenään, niin vanhempien yksilöiden kanssa tämä ei missään nimessä tule jatkumaan. Sukukypsyyden saavutettuaan ja tultuaan tarpeeksi suureksi kooltaan valtaamaan reviirin koiras tulee haastamaan kaikki kilpailevat koiraat ja tappelemaan raivoisasti. Vaikkakin auttajat olisivat jo sukukypsiä, niin ne ovat aina pieniä kooltaan ja siksi kilpailus-

© Antti Rasila

sa reviireistä pahasti alakynnessä. Tästä syystä myöskään hallitsevat koiraat eivät tunne niitä uhaksi. Kun kokoa on tarpeeksi, tappelut ovat väistämättä edessä. ^{AW}

1. <http://www.wikipedia.org>
2. <http://www.nsf.gov/od/lpa/news/03/pr0383.htm>
3. Cherry, M. 2005: Ministers agree to act on warnings of soaring temperatures in Africa - *Nature* 437: s. 1217.
4. Awata, S., Munehara, H. ja Kohda, M. 2005: Social system and reproduction of helpers in a cooperatively breeding cichlid fish (*Julidochromis ornatus*) in Lake Tanganyika: field observations and parentage analyses - *Behav Ecol Sociobiol* 58: s. 506-516.
5. Heg, D. ja Bachar, Z. 2006: Cooperative breeding

*in the Lake Tanganyika cichlid *Julidochromis ornatus* - Environ Biol Fish 76: s. 265-281.*

6. Bergmueller, R., Heg, D., Peer, K. ja Taborsky, M. 2005: Extended safe havens and between-group dispersal of helpers in a cooperatively breeding cichlid - *Behaviour* 142: s. 1643-1667.

7. Ochi, H. 1993: Mate monopolization by a dominant male in a multi-male social group of a mouthbrooding cichlid, *Ctenochromis horei* - *Jap. J. Ichthyol.* 40: s. 209-218.

8. Kohda, M. ja Takemon, Y. 1996: Group foraging by the herbivorous cichlid fish, *Petrochromis fasciolatus*, in Lake Tanganyika - *Ichthyol. Res.* 43: s. 55-63.

9. Sato, T. 1986: A brood parasitic catfish of mouthbrooding cichlid fishes in Lake Tanganyika - *Nature* 323: s. 58-59.

SATEK

**Tosiharrastajan
Akvaariokauppa
Netissä**

www.akvaariotekniikka.fi

TSI kelluva poikashäkki

• Teksti ja kuvat: Sanna Vihavainen

Tarvikkeet:

- säilykerasioita
- parit nailonsukkahousut
- styroksia

Työkalut:

- sakset
- katkoteräveitsi tai mattopuukko
- (laastaria)

Poikashäkki:

1. leikkaa säilykerasioista pohjat katkoteräveitsellä
2. leikkaa säilykerasioiden reunoihin sopivan kokoisia viiltoja katkoteräveitsellä tai jätä leikkaamatta, jos poikashäkki tulee ihan pikkuisille poikasille
3. laita säilykerasia sukkahousun kärkiosan sisälle, pingota sukkahousu kireälle ja solmi kiinni. Nailonsukkahousujen sijasta voi käyttää verkkosukkahousua, jos poikashäkki tulee suuremmille poikasille
4. leikkaa solmun viereen saksilla säilykerasian suun piiriä selvästi pienempi reikä

Yhden litran säilykerasiasta on leikattu pohja pois ja reunoihin viiltoja.

Sukkahousua on jo pingotettu runkojen ympärille, sopiva reikä leikattu sukkahousuun ja yhden poikashäkin kelluke on valmisteilla.

Poikashäkin kellukkeet:

1. leikkaa katkoteräveitsellä styroksista säilykerasian lyhyen sivun pituisia ja n.2 cm kanttiinsa olevia suorakaiteita 2 kpl säilykerasiaa kohden
2. tee sukkahousun kärkeen solmu n. 3 cm päähän "varpaista"
3. pujota styroksin pala sukkahousuun, pingota ja solmi
4. mittaa säilykerasian pitkä sivu, pingota sukkahousua ja tee solmu pitkän sivun pituisen etäisyyden päähän
5. pujota toinen styroksin pala sukkahousuun, pingota ja tee solmu
6. mittaa säilykerasian pitkä sivu, pingota sukkahousua ja tee solmu kohdassa 2. tehdyn solmun ja toisen styroksin palan väliin
7. pujota kelluke poikashäkin ympärille

Voit leikata sukkahousun housuosasta kangassuikaleita, joilla voit liittää useamman poikashäkin toisiinsa. Solmi vain kellukkeet pitkän sivun keskeltä yhteen.

Kellukkeet lähikuvassa

Tässä kuvassa näkyy selvemmin, minkä kokoinen reikä sukkahousuun kannattaa leikata. Ota huomioon reikää leikatessasi, että nailon-sukkahousut purkautuvat ja venyvät todella paljon. Reikää saa kyllä leikattua suuremmaksi, mutta ei pienemmäksi!

Vuoden 2007 Akvaariokuvakisan voittaja

• *Teksti: Anna Rikkinen*

Akvaariokuvakisa pyöräytettiin käyntiin tiukalla aikataululla lokakuun alkupuolella. Päätimme lisätä kisan houkuttavuutta palkitsemalla tänä vuonna peräti kolme parhaiten yleisöäänestyksessä sijoittunutta kuvaa. Kuvaajia kisaan osallistuikin 35 yhteensä 134 kuvalla. Aiheet olivat mukavan monipuolisia maisemakuvista tarkkoihin potretteihin ja kututapahtumista taisteluihin. Suuren yleisön eteen päätyneissä 12 kuvassa oli edustettuna mm. merivesi, seura-akvaariot, Malawi-bio-tooppi, potretit sekä selkärangattomat.

3. sija

30 € lahjakortti

Suomen Akvaariotekniikkaan

Kuvaaja: Jukka Merimaa.

Kuva on otettu kameralla Nikon D80 ja objektiivilla Tamron 90mm macro. Kamera on asetettu jalustalle kuvaamaan merivuokkoa ruokinta-aikaan, toiveena saada kuvattua vuokkokalan puuhasteluja. Jukka harrastaa valokuvausta ja nimeää akvaarioista mielenkiintoisimmaksi kohteiksi vuokkokalat vuokkoineen sekä nopealiikkeiset väliskärit. Akvaarioiden ulkopuolelta mielenkiintoisimpia kohteita ovat ihmiset.

"Nälkä"

2. sija,

60 € lahjakortti

Helsingin Akvaariokeskukseen

Kuvaaja: Merja Pikkarainen

Kuva on otettu kameralla Canon EOS 300D ja objektiivilla Canon EF-S 18-55 mm. Kuvan tilanne syntyi Merjan kuvatessa altaansa kaloja. Kun hän huomasi omenakotilon kiipeämässä kelluhankasammalen päälle, otti hän siitäkin kuvan. Valokuvausta Merja on harrastanut vasta pari vuotta ja lempikohteikseen akvaariosta hän nimeää rihmakalat sekä pienet kalat kuten suppusuut. Muita kuvauskohhteita ovat mm. luonto, puutarha ja eläimet, etenkin koirat.

1. sija

100 € lahjakortti

Pieni akvaariokauppaan,

Vuoden 2007 Akvaariokuvaaja

Veijo Vuorinen

Veijo Vuorinen, 41, asuu Pietarsaaressa vaimon ja kahden pojan (4v ja 7v) kanssa. Horoskooppimerkiltään Veijo on skorpioni ja ammatiltaan rekkamies.

Akvaarioita löytyy tällä hetkellä kaksi, 450-litrainen Juwel Vision, jossa ui kahdeksan kiekkoa, kiilakylkiä, perhoskirjoahvenia, muutama leväbarbi, kunnan parvi monnisia sekä yksi partamonni. Toinen tankki on 280-litrainen pitkänmallinen allas, jossa asustaa noin 30 tiikeribarbia, muutama leväbarbi, päältä kymmenen monnista sekä yksinäinen töyhtökääpiöahven sekä partis.

Veijon harrastushistoria on kolmen vuoden mittainen, jos aiempien vuosien epäonnistuneita kokeiluja ei lasketa. Tauon jälkeen Veijo päätyi hankkimaan 100-litraisen altaan. Nälkä kasvoi syödessä ja kun kaikki näytti olevan altaassa kunnossa, päätti Veijo vaihtaa sen 180 litran altaaseen. "Vähän aikaa se tuntui suurelta, kunnes olohuoneeseen ilmestyi Juwel Rio 400" hän toteaa. 180 litran allas meni myyntiin, mutta iskettyään silmänsä malaweihin Veijo hankki niille 280 litran akvaarion keittiöön. Tähän aikaan tiikeribarbit, joita oli silloin 22 kappaletta, asuivat vielä Rio 400:ssa muiden kalojen seassa. Voittajakuva on otettu kyseisestä altaasta.

Harrastus kärsi takaiskun, kun pohjamateriaalin vaihdon yhteydessä 12 tiikeribarbia kuoli. "Siinä sitten pala kurkussa vaan yritettiin jatkaa eteenpäin eikä lannistuta", Veijo muistelee. Kymmenen tiikeribarbia isossa altaassa näyttivät vaisuilta ja pyökin värinen sisustusallaskaan ei enää oikein sopinut olohuoneen muutuneeseen sisustukseen. Paikallinen akvaariokauppias otti yhteyttä sopivasti juuri näitä aikoja, ja vaikka aluksi tarjous ei kiinnostanutkaan, tuli kotiin 450-litrainen Vision-sisustusallas pähkinän värisenä. Isompi katseenvangitsija oli ollut harkinnassa jo kauan ja ajatukset alkoivat siirtymään kiekkokaloihin. Kuitenkin tiikeribarbit olivat tulleet jäädäkseen, joten niille piti ensin hankkia sijoituspaikka. Tikrut muuttivatkin väliaikaisesta 140-litraiseen, joka Veijon sanojen mukaan "oli yhdessä välissä ilmestynyt varastoon" ja 450-litraiseen ilmestyi kiekkokaloja. Kun kiinnostus malaweihin lopahti,

Tiikeriallas ja Veijo

© Vege

© Vege

Tiikeribarbien allas.

vapautui tiikeribarbeille uusi suurempi allas. ”Jo alusta asti oli selvää, että altaaseen ei tulisi kuin tikrut, plus lisää tikruja ja ”pakolliset” levänsyöjät sekä pohjan putsajat. Näin mulla oli nyt kiekkola ja tikrula, eikä ole kovin vaikea arvata, mitkä kalat on lähellä sydäntä” Veijo kiteyttää.

Voittajakuvalla ei ole nimeä, mutta sen takana on kuitenkin pieni tarina. Veijo oli kuvannut kaloja tavallisella digitaalikameralla ja saanut toisinaan ihan kelpo kuviakin. Kaverin digijärjestelmäkamera päätyi Veijolle lainaan yhtenä iltana, kun tarkoituksena oli vertailla kameroiden kuvien laatueroja. ”Kaveri antoi semmoisen pikaopastuksen kameraan ja ei muuta kuin kotiin kuvaamaan. Siinä sitten ilta räiskittiin menemään ja lopulta kuvat tietokoneelle ja jännityksellä katsomaan, minkälaisia kuvista tuli” Veijo kertoo. Kuvista valtaosa oli epäon-

nistuneita, mutta seassa oli muutama ihan onnistunutkin. Voittajakuva oli yksi niistä, ”elikä tikrukuva on ihan tuurilla otettu kuva”. Veijo asetti tavoitteekseen, että yksi kuvista päätyisi 12 parhaan joukkoon, mutta tieto voitosta oli aikamoinen yllätys ja shokki.

Lainakamera vakuutti Veijon, joka hankki oman digijärjestelmäkameran (Canon EOS 400D). Kameraan löytyy myös Sigman 70-300mm objektiivi, jota on päästy kokeilemaan tositoimissa mm. Ähtärin eläinpuistossa. Kamera on ollut Veijolla nyt vuoden ja hän on edelleen hankintaan erittäin tyytyväinen. Omasta tasostaan voittaja on kuitenkin erittäin vaatimaton: ”Ehkä olen kuitenkin enemmän semmoinen sunnuntaikuvaaja, tuurilla-han ne laivatkin seilaa”.

Paljon onnea kaikille voittajille!

©Vege

450 l kiekkoallas.

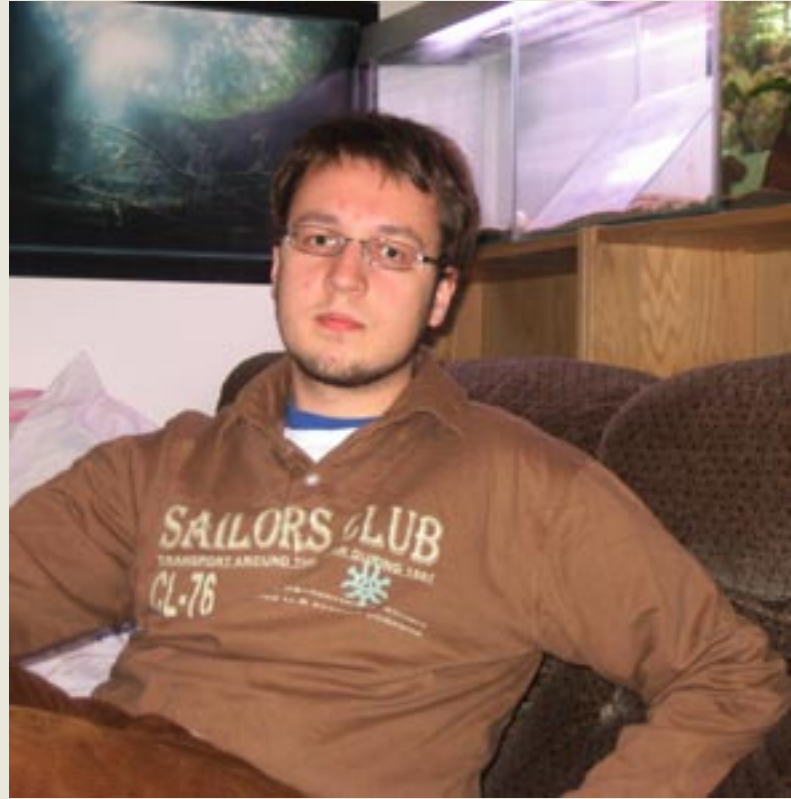
KUUKAUDEN ALLAS

- Haastattelija: Anna Rikkinen

Kuukauden allas -kisan voittaja on Jimikkon!

Jimikkon, siviilissä tuttavallisemmin Jaakko Mikkonen, on 24-vuotias kalataloustieteen opiskelija Espoosta. Työpäivät kuluvat riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksella tutkimusassistenttina ja gradun kirjoittaminen on ajoitettu loppukesään 2007. Aqua-webbiin hän rekisteröityi marraskuun loppupuolella vuonna 2004 ystävän vihjeen perusteella ja aktiivinen jäsen Jimikkon on ollut alusta asti. ”Roikkumaan opin AW:ssa heti alusta asti ja iltaisin pitää vielä viimeiseksi käydä katsastamassa uusimmat viestit” hän toteaa. Muihin harrastuksiin lukeutuvat salibandy, viherkasvit sekä kesäkausina mehiläisten hoito.

Jaakon akvaarioharrastus alkoi 12-vuotiaana ensimmäisen altaan tultua taloon. ”Siitä se sitten repesi” Jaakko luonnehtii, pian altaita oli jo kuusi. Vanhempien avustuksella (lue: painostuksella) määrä väheni kahteen, 100- ja 30-litraiseen, jotka muuttivat opiskelupaikkakunnalle mukana. Nyt altaiden määrä on kohonnut seitsemään, joista suurin on 100-litrainen. Seli-tyskin on yksinkertainen, ”kuten altaiden koosta huomaa, niin pieni on mielestäni kaunista.”. Tällä hetkellä harrastuksessa kiinnostavinta ovat kasvilajit, sukaravut sekä taistelukalat. Taistelukalan Jaakko nimeääkin lempikalakseen, taistelukalojen viljely onkin vienyt huomion viimeisen puolen vuoden aikana, tällä hetkellä poikueita kasvaa kolme! Kauneimman kasvin tittelin saa *Pogostemon helferi*, kotoisemmin poimupatsuli. Kasvilajeja altaista löytyy noin

Kirsikkasukarapu koreillee.

KUUKAUDEN ALLAS

40 pikaisen laskutoimituksen tuloksena. Jaakko on Helsingin Akvaarioseura ry:n jäsen, muttei luonnehdi itseään aktiiviksi: "HAS:iin liityin noin puolitoista vuotta sitten ja sen toiminnassa olen ollut mukana muutamia kertoja".

Kuukauden allas kisan voittajatankki on 30-litrainen erkkerimallin akvaario. Taloon se saapui jo vuoden 2006 lopulla, mutta pääsi käyttöön vasta seuraavan vuoden alussa. Kuvien ottohetkellä akvaario on ollut toiminnassa noin kuukauden. Olisiko kyseessä uusi ennätys, lyhyimmän ajan toiminnassa ollut kuukauden allas kisan voittaja-akvaario? Akvaario kypsyi käytännössä saman tien, sekä suodatin että osa pohjamateriaalista siirrettiin kypsästä altaasta.

Altaan kasvivalinnat ovat pysyneet melko samoina altaan perustamisesta lähtien. Pieninä lisäyksinä ovat saapuneet *isonäkin-sammal* var. *gigantea*, *Fontinalis antipyretica* var. *gigantea*, mini-moss -sammal *Vesicularia* sp. sekä pyörölehti *Micranthemum umbrosum* ja miekkakasvilaji *Echinodorus angustifolius*. Kasvien määrä on pyörölehtävä, etenkin jos pitää mielessään voittaja-altaan pikkuruisen koon! Jimikkonin kuukauden allas on todiste siitä, kuinka pienikin voi olla suurta ja kaunista.

*Vielä kerran
paljon onnea Jaakko!*

Vasemmalla allas nykyisellään ja oikealla juuri perustamisen jälkeen.

KUUKAUDEN ALLAS

Kasvit sekä asukit:

kelluhankasammal, *Riccia fluitans*
Peacock-sammal, *Taxiphyllum* sp. "Peacock"
hentorotala, *Rotala rotundifolia*
hapsurotala, *Rotala wallichii*
hapsuruoho sp., *Mayaca* sp.
hapsuruoho "red", *Mayaca* sp. "red"
vauvankyynele, *Micranthemum micranthemoides*
ormio, *Pilularia globulifera*
poimupatsuli, *Pogostemon helferi*
kääpiökieli, *Glossostigma elatinoides*
kapeakeiholehti, *Sagittaria subulata*
kirsikkasukarapuja
Neocaridina heteropoda var. "Red Cherry",
kimalaissukarapuja
Caridina cf. *breviata* "Bumblebee"
Lisäksi laakamotoja, kierteissarvikatoloita sekä
postitorvikotiloita.

Teknisiä tietoja:

Pohjamateriaali: musta basalttimurska
Valaisin: pienoisloisteputkivalaisin Osramin
Dulux S 11W/865 lampulla
Suodatin: Hydorin Crystal P10
(sukkahousupatentilla)
CO₂: Passiivinen hiilidioksidilevitin
(hiilidioksidin tuotto käymisperiaatteella)
Tausta: ulkopuolella oleva styroksikallio
Lannoitus: PMDD sekä saviturvekuulat
Vedenvaihto: 50 % kerran viikossa